

CONCURS DE
MICRORELATS
SERGIO BESER

6a edició · 2019

Sumari

pàg. 3	Premis
pàg. 6	Secció adults
pàg. 12	Secció juvenil
pàg. 15	Secció tuit-relats
pàg. 16	Secció infantil

Jurat

president	Josep Martí Gómez
vocals	Rosa Regàs Elena Moya Victor Maícas Lluís Meseguer Adolf Piquer Narcisa Rambla Jesús Sangüesa Fabricio Caivano

SECCIÓ ADULTS

1. Travessar el riu amb la barca, Maria Rosa Aragay
2. Lisa Gherardini, Anna Mundet
3. El dinosaure seguia allà, Josep Vicenç Guimerà
4. De fogones y mirones, Lara Adell

SECCIÓ JUVENIL

1. Qué apuro, Inés Gil Monfort
2. Nada, Diego Roig Lecha
3. El misteri d'Amadeu, Alejandro Pitarch Niza

SECCIÓ INFANTIL

1. Aquell record, Júlia Macipe Cadafalch
2. Una iaia moderna, Laia Obiol Ferràs
3. Primera sense esforç, Carla García Boix
4. Un laberint per aprendre, Nely Balciauskite

TUIT-RELATS

1. Alça el cap, F. Xavier Simarro

1 Travessar el riu amb la barca

MARIA ROSA ARAGAY

El rellotge biològic marca 89 anys. L'altre, el que no ho és, diu que no li queda cap germana, cap cosina, cap amiga. Sempre ho repeteix. Saps? Ja no tinc a ningú: m'he quedat sola. Tothom se m'ha mort.

Quan arribo a casa seva, la trobo asseguda al sofà – a la tarda és a la butaca – amb el bastó entre les cames, com si tingués por que li prenguessin. Neta, arreglada i pentinada, fa olor d'espígol acabat de florir. Obre els ulls i em saluda quan em veu, però de seguida torna a la desconexió, als ulls tancats. Què deu pensar?

Des de fa temps que ja està a punt, però la Balanguera no la ve a buscar. Ella no sap res del cansament i de la tristesa. Ni té en compte la soledat de la mare. La Parca tampoc s'emporta el pare. Ell no es prepara cada dia, però. Encara té amics, surt, comparteix l'estona amb els altres i conserva la il·lusió per l'existència. I professa un amor a la mare que cada dia és més profund.

Qui és capaç de convocar la Parca perquè vingui? Qui gosaria dir-li que la mare ja té ganes de reunir-se amb els que han deixat aquest món i tornar a riure i xerrar amb ells? Ara ni els nets ni ningú aconseguixen treure-la de l'aïllament. Només un miracle pot fer que arribi la barca. És la darrera esperança de la vida. I la viu amb serenor.

2 Lisa Gherardini

ANNA MUNDET

Com cada divendres entro al Louvre per la porta lateral de la Rue de Rivoli. Travesso la secció Indiana Jones, tota curulla d'antiguitats de l'Orient Pròxim i Egipte. Passo de llarg el pedrot aquest d'Hammurabi i pujo per les escales fins a la primera planta. Allà m'enfronto a la interminable col·lecció d'arts decoratives renaixentistes. Deixo enrere la marqueteria i m'apropro a les sales de pintura italiana. Primer, però, he de travessar el passadís de Delacroix on ja es comencen a acumular turistes famolencs que fan saltirons per veure-li els pits a la Llibertat. Els aparto amb uns quants aclariments de gola i segueixo endavant. Però en el fons ja començo a estar nerviós perquè sé que hi haurà molta gent. Un cop més tanco els ulls i desitjo amb totes les meves forces que un exèrcit d'aliens es mengi tots els viatgers asiàtics o que un desastre aeri enfonsi uns quants avions d'Air France al fons de l'Oceà Índic. No s'esdevé el miracle, ja que quan arribo a les portes de la sala 711 només et veig a través de les pantalles de mòbil de més d'un centenar de turistes que amb els braços alçats t'immortalitzen. Però si tu ja ets immortal, estimada. Et miro, un cop més, a través dels milers de píxels i et somric, perquè sé que avui no em mires igual que la setmana passada. Torno a tancar els ulls i et recordo, tan bonica i enigmàtica com el primer dia.

3 El dinosaure seguia allà

JOSEP VICENÇ GUIMERÀ

Quan es va despertar, el dinosaure encara seguia allà, les potes alçades, la boca oberta. Havia arribat a un lloc molt especial. De nit semblava que flotés com un barret volador, de dia un vaixell en un mar de llomes cen-droses.

La màgia s'amaga i aquí passaven coses estranyes. Alçant el cap havia vist una taula parada cap avall i no s'hi abocava ni un rajolí de vi ni una molla de pa. En una costa, una taronja penjava entre dos balcons i segons deien de dins hi eixia un àngel.

Dins la vila de pedra, l'impossible era possible. La guardava un dinosaure. Aquí, com qui no vol la cosa, un sant va obrar el miracle de tornar a la vida un xiquet servit en safata i no sé si això va passar en aquesta taula al revés o va ser avisat pel mateix àngel de la taronja.

Va tornar a mirar el dinosaure. Li va semblar que li picava l'ullet. Estaria somiant? Això no tenia la més mínima importància. Quan de temps portava allà el dinosaure...? No semblava tenir ganes de marxar, ell tampoc, potser li agradava que la gent el seguís veient al despertar per seguir creient en els miracles.

3 De fogones y mirones

IARA ADELL

La sartén chisporroteaba llenando toda la casa con el olor que soltaba la chistorra. El aceite que salía del alimento embardunaba cada estancia y el cocinero, que movía con destreza su instrumento de trabajo, salivaba mientras veía como se derretía el producto que degustaría minutos más tarde.

—Si sigues metido en la cocina te vas a perder el “espectáculo”, Manolo - gritó Sergio desde la habitación.

Si en aquel momento alguien se hubiera asomado a la ventana que daba a la calle, no hubiera adivinado lo que se cocía entre aquellas paredes, aparte del chorizo. Montones de libros amarillentos, algunos ordenados y otros en lista de espera, huían de la luz del sol. Manuscritos, folios atestados de notas, un escritorio donde no cabía un solo papel más y una silla de ruedas giratoria, seguramente de las primeras que veía el pueblo. Incluso las servilletas tenían una segunda utilidad en una casa donde las letras abrazaban cada espacio. Todos los bolígrafos del mundo dormían cada noche entre millones de historias inacabadas y Sergio, amante de todas ellas, se recreaba haciéndolas crecer.

—Hay veces que no se si cocinas tú o es Pepe Carvalho quien está entre los fogones - volvió a interpelar la tripa del anfitrión.

En ese momento se hizo el silencio. El fuego se había apagado y un hombre bajito entró en la habitación con un plato que humeaba colores rojizos. Sus gafas ocupaban gran parte de su rechoncha cara y el espeso bigote amarillo camuflaba la colilla que aguantaba con los labios.

—Ahora que ya has acabado con tu fritanga, siéntate y come. Vamos a escuchar que dicen los turistas sobre el Milagro de San Vicente.

SECCIÓ ADULTS

Bessonada

RAQUEL BARREDA QUEROL

Deien que no podien donar-nos, que no en tenien... exclamaven els nostres iaïos, el que no van saber és que ens ho van donar tot.

Marxàvem a passar el cap de setmana al mas on la iaia i el iaïo feien vida.

-Iaiaaa, volem un got de llet de cabra.

Ella calfava la lleteta en un topinet, mentre nosaltres ja estàvem a l'alcova.

Després del ritual de la llet, ja teníem forces per suportar el pes de les mantes del mas.

De matinada, el iaïo marxava a soltar i acompanyar la rabera perquè pogueren pasturar, acompanyat de Pastoret, gosset que se guanyava bé les viandes.

Els pastors per estar plantats, assentats, i per estar assentats, gitats, dita del iaïo, per lo que Pastoret anava i tornava unes quantes vegades per controlar les ovelles.

A la posta del sol, la rabera tornava a la corralissa, per poder passar la nit, i era torn de munyir ovelles i cabres.

La iaia només ens deixava munyir a Xineta, la nostra mascota cabra, deia que les ovelles són més difícils de munyir i que Xineta ens volia més a nosaltres que als seus cabrits.

-Xiquetsss, veniuuuu! ens va cridar els nostre iaïo, ajudarem a la Cuernuda a parir.

El iaïo, ajupit al costat de la cabra, va traure el cabridet.

-Miracle, bé acompanyat, i al moment va nàixer la bessonada.

Banda sonora

MARIA LINARES LÓPEZ

Enrique Rovira tenia música èpica. Quan caminava: Pam! Pam! Parapampam! Parapampam! Parapam! No havia fet mai cap miracle, ni havia salvat cap vida, però tenia música èpica quan Sònia se'l mirava: Pam! Pam! Parapampam! Parapampam! Parapam! No havien parlat mai, però Sònia, mirant-se'l, li veia potencial de Hugh Jackman. Un dia quasi es tocaren, perquè va coincidir que ella eixia del despatx del cap del departament i ell hi entrava. Així que, si tenim en compte que la màniga de la camisa d'ell (i potser algun

pèl del braç també) van fregar l'americana d'ella, podria dir-se que, tècnicament, van entrar en contacte. Arribà el dia, però, que Sònia, a l'hora de dinar, sentí la conversa que Enrique Rovira mantingué amb Andreu Gil, de facturació. -A la Raquel eixa me la follo un parell de vegades més i a prendre pel cul, perquè està bona, però és una pesada. Des d'aleshores, quan Sònia se'l mirava, Enrique Rovira tenia música de thriller. Passava vora la seua taula i Txan-txan! Txan-txan! O siga que Sònia començà a fixar-se en Esther Sanchís, que tenia música de dibuixos animats i sempre que entrava per la porta Laaa-lara-lara- hi huuu! La-la-la hi hu hi huuuuuu! Laaa-lara-lara hi hu! La-ra-la hi hu!

Terratrèmol

MARGARITA CAMPRUBI VENDRELL

La processó de Santa Àgueda va començar amb l'opulència habitual; bisbes, capellans i monges, es congregaven per celebrar l'esdeveniment de l'any. A presidència, el Papa Anglicus, escollit per la Cúria pel tarannà immobiliària, mostrava el gest concentrat. Fill de monjo, no representava cap perill pels cercles eclesiàstics dominants. A la dreta del Papa desfilava l'ambaixador Lambert de Sajonia, íntim amic del prelat i home de reconeguda astúcia. Ambdós, des de l'inici del papat, reservaven un espai diari per als assumptes cabdals.

Darrer, la multitud caminava lentament, espatlla contra espatlla, murmurant lletanies quan la desfilada fregava un recinte sagrat. Res feia preveure que davant de l'Església de Sant Climent el Papa comencés a proferir uns crits esgarri-fosos. La sang li regalimava sense aturador per les cames. La població no sabia què fer. Es miraven mútuament cercant explicacions al propi terror. Està parint, està parint, una dona va exclamar. Tots els ulls entabanats miraven com a l'entrecuix del Papa apareixia el cap d'un nadó. La remor, com un terratrèmol, feia bellugar els ciments de la més alta institució religiosa. Les persones, sentint-se traïdes començaren a agafar pedres.

Miracle, miracle!, va cridar l'ambaixador; Miracle, miracle!, van seguir el curs de la història els únics tres membres de la cúria amb prou esma per reaccionar. La turba ja repetia com una sola veu: Miracle, miracle! I per a recordar fet tan assenyalat, orgullós de la seva estirp, Lambert de Sajonia va fer instal·lar una placa que resava: Petre, pater patrum, papisse prodito partum.

Triar gris o verd

TÀNIA CARCELLER MESTRE

Mamá, ¿hemos hecho 3 horas de coche para llegar hasta esta montaña, donde no hay nada?

Sí filleta, estem a la mola Garumba, i volia portar-te fins ací dalt, perquè des d'ací podem veure les ruïnes de Forcall i de Morella, que són el pobles on van viure els teus avantpassats.

¿Pobles? ¿Qué es eso de “pobles”?

Mira, antigament, no tota la gent vivia a les ciutats, com ara; hi havia persones que preferien viure en zones com aquesta, envoltats de naturalesa, on la gent es despertava al matí i l'únic soroll que hi havia era el dels pardalets plorant o la ramera d'ovelles pasturant allí a prop. On podien veure, sense eixir de casa, les muntanyes nevades a l'hivern i els ametllers florits al mes de març. On tots es saludaven perquè tots es coneixien. On els xiquets jugaven fins ben entrada la nit pels carrers. On l'aire era pur.

¿Y qué pasó? ¿Por qué ahora no hay “pobles”?

Evidentment, viure a un poble implicava renunciar a certes coses: menys serveis, menys oportunitats laborals, menys oferta d'oci...

Cadascú havia de valorar què preferia, i lamentablement, la gran majoria de la gent triava el gris del formigó, front al verd de la natura. I així, a poc a poc, els pobles es van anar morint, mentre els seus habitants esperaven un miracle que no va arribar mai.

Tecnologia morta

XARO MILIAN TORRES

Els gira-sols ens miraven a uns pocs als ulls, a la càmera del mòbil a la majoria.

Una barreja de colors: marrons, ocres, grocs, verds, es combinaven davant nostre, i tots junts, com un miracle, es dirigien a la nostra mirada, al nostre cervell, que no a la càmera dels mòbils. I nosaltres, que no les càmeres, processàvem la impressió que ens produïen els colors i les formes i la llum, i pensàvem en el model de natura que inspirà l'autor de Nits estrellades, d'Oliveres, de Camps de blat amb xiprers, de Lliris, d'Ametllers, de Camps amb roselles, i ens preguntàvem per què algú que creà aquestes meravelloses obres, fou capaç també de mutilar-se a sí mateix, tallant-se una orella i després, fer-se un autoretrat.

Les càmeres en canvi, es quedaren mudes, amb la foto fixa i morta.

Que es pari el temps

ELISABET GONZÁLEZ PELLICER

Veig un home i una dona abraçats al mig del carrer. Im-mòbils, en una ciutat que mai s'atura; i no puc evitar fixar-me que l'abraçada dura més del compte, i els miro. I no deixo de mirar-los, i penso, que és l'abraçada més llarga que he presenciada mai. Inclús em passa pel cap que potser és una performance, però no ho és.

Em pregunto quin motiu deu amagar-se darrere de tal mostra d'afecte, i desitjo que ells dos siguem tu i jo. Però vaig de bòlit i no m'aturo, fidel al ritme de la ciutat. I quan després de vint minuts faig mitja volta i torno a passar pel mateix lloc encara hi són. Allà, aturats en el temps, com un miracle, aferrats a l'amor que indiscutiblement es tenen, lluitant contra el ritme frenètic que se'ns ha imposat.

Aquesta deu ser la seva última abraçada, em dic, i presència d'amagades com la converteixen en eterna, per no haver-se d'acomiar mai.

Miracle

SAGRARIO MARTÍNEZ

La urdimbre de esta tierra aparentemente yerma y capaz de fecundar a sus gentes como hijos primogénitos, es un milagro.

El destino me trajo a Morella, no sin ser proclamada desterrada.

Con un ligero equipaje y llena de juventud alenté los últimos días de muchos morellanos que sin apenas dejar huella me confiaron por heredad el legado de sus vidas. Todavía sería capaz de recordar el nombre de casi todos los mayores que me acompañaron aquellos primeros años en Morella y eso que no han sido pocos, más de un centenar, creo recordar... Todavía recuerdo sus días paseando entre los nichos del cementerio y siento que la muerte es sabia cuando nos arrebató los días para bendecir con ellos a nuestros hijos, nietos o biznietos.

Sin tierra madre y con el coraje de la mujer valiente, abra-
cè la heredad recibida. Y se obró el milagro...

Vaig sentir que aquesta terra era meua, vaig desitjar que el
meu alé fora com l'espígol, la sàlvia i el romer del dia del
Corpus i que la meua veu fora com el ressó de l'Ave Maria
en arribar a Vallivana.

Aquesta terra em va regalar germans i fillols, somnis i de-
sitjos... carrers per guarnir de devoció en anys de Sexenni,
llibres i il·lustracions per poder contar als més grans i als
més menuts les tradicions del nostre poble...

I vaig deixar de ser anomenada desterrada i em van beneir
com "morellana de cor i d'esperit".

Miracle ocult

ROSA GURRERA

Aquella nit, una mena de llamp va caure sobre el poble.
Uns el van veure, d'altres no. Però l'endemà, sense dir-s'ho
i sense saber ben bé per què, tots es van anar desprenent
dels aparells de què abans depenien: ordinadors, tauletes
electròniques, mòbils, MP3, forns microones, condicio-
nadors d'aire, torradors i patinets elèctrics... fins i tot dels
cotxes i els televisors. Ja no els necessitaven, i en desfer-se'n
se sentien lliures i lleugers.

Estaven tan contents que haurien volgut estendre la bona
nova: als del poble del costat, a la resta del país, a tot el
món. Però els van explicar que no podia ser, que si allò s'ar-
ribava a saber subvertiria l'ordre sobre el que tot reposava i
provocaria un caos irreversible. De manera que es van ha-
ver de resignar a guardar-ho en secret, i a anar-se quedant a
poc a poc al marge d'un món cada cop més engrescat en tot
allò que a ells no els deia res.

Van deixar de ser a Booking, a Tripadvisor i a Google Maps.
En el món digital, d'aquell poble se'n va perdre el rastre. Ja
no eren ningú, no eren res. I així van seguir per molts anys,
feliços i ignorats. Per a major tranquil·litat de tots, enlloc
va quedar constància del miracle.

La soledad del recluso

RAMON GONZÁLEZ REVERTER

Plantado frente a los muros del patio, un recluso los

observaba de hito en hito, como si pudiera captar a través
de las gruesas paredes el asombroso mundo que existía en
el exterior. Soñaba que estaba en la playa, sentado bajo un
pino que crecía cerca de su casa, desde donde se oteaba la
inmensidad del mar hasta el lejano horizonte, las inefables
olas de cresta blanca lamiendo la arena dorada y las nubes
de tonalidad carmesí que al atardecer tamizaban el cielo.
En aquel rincón del litoral mediterráneo que tanto amaba,
solía dejar volar la imaginación mientras disfrutaba de las
caricias de la brisa estival y atiborraba sus sentidos aspiran-
do el aroma salobre del mar, resiguiendo lánguidamente el
vuelo de las gaviotas y oyendo el zumbido de los insectos.

De pronto escuchó tras de sí la voz enojada de un
guardia.

-¿Soñando otra vez, Juan? Te lo he repetido por
activa y por pasiva. No vas a salir nunca de aquí. Venga, ya
va siendo hora de volver a la celda.

Y así, cada día durante el crepúsculo, con la dignidad que
otorgan las cicatrices en la cárcel, con las lágrimas em-
pañando sus mejillas, aquel viejo recluso se empeñaba en
permanecer allí expectante, contemplando embobado los
muros del centro penitenciario con la esperanza de un
milagro que avivara emociones del pasado. Sobre la tapia,
en su ocaso, el sol proyectaba un postrero rayo de luz que
se le antojaba un soplo de libertad.

La mirada

ANACLETA BORRÁS

Elena salió por el portar pasadas las siete y media. Se le
había olvidado comprar su bebida favorita y no quería
tener problemas. Santiago estaba en la calle aterido de frío,
seguro que esa noche nevaría en Morella. Entró rápida-
mente, subió las escaleras de dos en dos, respiró hondo,
sacó la ganzúa que le había conseguido Carlos y abrió la
puerta. Ella no tardaría en volver. Rápidamente instaló los
dos micrófonos, uno en la cocina y otro en el dormitorio.
Bajó de nuevo a la calle. Envió un mensaje al grupo para
informales de que todo estaba preparado. Pasó por al lado
de Amparo que estaba limpiando la puerta de su casa mi-
entras le vigilaba, él seguía bebiendo.

Elena volvió enseguida, subió con tristeza, poco a poco.
Entró en casa y se fue a preparar la cena. De repente, su
pulso empezó a acelerarse, era casi la hora. Cuando es-
cuchó la cerradura, su corazón dio un vuelco, los pasos
eran lentos pero seguros y firmes hacia ella.

Empezó como siempre, en la cocina, siguió en el comedor y la arrastró hasta la habitación. Ella dejó de sentir nada, su mente se iba alejando.

Amparo fue corriendo a casa de María José, aquellos sonidos la angustiaban cada vez más. Había llegado el momento, no podía paralizarse, debía actuar.

Descolgó el teléfono y llamó a Gloria.

• ¡Guardia civil, abran la puerta!

Elena pensó que un milagro la había salvado, pero no fue así, sus vecinos decidieron no mirar hacia otro lado.

El tren de la vida

CARME FITO GUTES

Nunca hubiera imaginado que aquel tren en que nos montamos en aquella soleada mañana nos conduciría hacia un diagnóstico incierto. El tren iba avanzando de la misma manera que nuestra mente presagiaba un destino que parecía presentarse no muy alentador. Sin duda, la impaciencia por llegar a la consulta del neurólogo crecía minuto a minuto. Una realidad corría en nuestras venas como las ruedas de un tren lo hacen en sus railes.

De pronto llegamos a nuestro encuentro y recuerdo que el nudo que teníamos en la garganta se iba acrecentando a medida que avanzábamos el paso ante aquella puerta imponente. Cruzamos el umbral y allí estábamos, temblando como dos pajaritos desamparados. Suspiramos...se respiraba en el ambiente que lo que iba a suceder cambiaría nuestras vidas, una sola palabra bastó para que así fuera. Fue impactante, ecléctico y paralizante. Un sentimiento de impotencia nos invadía. Oíamos sin querer oír, sabíamos sin querer saber, y ante esta situación íbamos a la búsqueda de una explicación. Desesperadamente queríamos encontrar una salida que nos condujera hacia una puerta abierta a la esperanza...justo es lo que necesitábamos, pues otra cosa no había.

Regresamos con las manos vacías y el corazón encogido y esta vez íbamos montadas en el tren de la vida, sin saber en que apeadero íbamos a bajar. Soñábamos con un milagro más que nunca y en el poder que esta mágica palabra comprendía. Resiliencia...Esto es lo que nos esperaba, más no se podía hacer. Durante todo el viaje sabíamos que estas dos palabras nos debían acompañar y agarrarlas fuerte para que no se escaparan.

Y ahora que...Cual sería el sentido de nuestras vidas nos preguntábamos. Inmediatamente cerré los ojos y visualicé

a mi todavía joven padre subiendo las escaleras con aquel porte elegante, silbando de alegría y con pasos ágiles para poder abrazarnos a mamá y a mi cuanto antes al llegar a casa. Que esta rutina simple y maravillosa un día se pudiera acabar y que ya no pudiera ser de esa manera era difícil de creer y aceptar.

Y mientras tanto el tren seguía su ruta y por el camino íbamos encontrando todo tipo de obstáculos y no siempre estaba en nuestras manos como nos íbamos a desprender de ellos. Se trataba de avanzar aunque fuera lentamente pero sin perder el rumbo, a paso firme sabiendo que el tiempo no corría a nuestro favor.

Nuestra meta no era otra que llegar hasta el final. De convertir lo imposible en posible queríamos que consistiera nuestro reto y hacia esta dirección teníamos que ir juntos puesto que en aquellos momentos todos íbamos montados en el mismo tren.

Un sueño basado en la imaginación se instalaba en todo nuestro ser. Y nuestro paisaje eran los apeaderos en que íbamos a bajarnos. De repente se oyó un fuerte chasquido y el tren se detuvo en el apeadero financiación que tanta falta hacía y seguía avanzando hasta detenerse en el apeadero estudio –investigación; era importante bajarnos y recoger sus frutos, pues de ellos dependían las vidas de todas las personas que iban montadas en el vagón de la ELA (esclerosis lateral amiotrófica). El tren continuaba su marcha hacia su esperanzador destino sabiendo que no permitiríamos que se desviara de su camino.

Nadie sabía cuando se llegaría al final del trayecto pero las personas con ELA que iban montadas en el vagón del tren de la vida anhelaban con todas sus fuerzas bajarse en el apeadero milagro-curación lo antes posible. Ni qué decir que sería el mejor apeadero del mundo que no habría dinero que lo pagara...un apeadero que no tenía precio. Sutilmente íbamos despertando de un sueño y queríamos pensar que algún día dejaría de serlo.

Todavía el tren de la vida continúa circulando alrededor del mundo intentando vencer todos los percances que se vaya encontrando, soñando en su última estación, pues su lema es: todo es posible, no dejemos de intentarlo, el milagro puede estar en cualquier esquina y puede llegar en el momento menos esperado.

Hagamos entre todos que el tren se pueda detener en su último soñado y deseado apeadero culminando así el final del viaje milagro.

El despertar

CRISTINA CADAFALCH

Siempre he sabido lo fuerte que es. Su carácter alegre, su mirada llena de amor. Me lo susurran los años que ha estado a mi lado. Dos niños que se enamoraron con 15 años. Enfrentándose día tras día a la muerte y mirándole a los ojos, sin miedo, sin dudar que podrá ganar esa batalla. Si, batalla, no guerra.

Odiosa enfermedad, envuelta en papel de regalo que te sueltan como si fueras experta: Crohn. Como una niña, que escucha por primera vez el abecedario, con curiosidad y miedo a no entenderlo.

Me encuentro en esta sala enorme, esperando noticias de tu cuarta operación, después de meses viviendo en el hospital, donde la rutina me ha hechizado sin quererlo y mis pies me llevan, como si tuviera un piloto automático. Sale el médico, me busca con la mirada. Me espero lo peor.

Operación a vida o muerte, blanco o negro, todo o nada. Me informa que han hecho todo lo posible, todo depende de él. Pasan los días, entro en la UCI, hablo contigo, sin respuesta, estás callado, dormido. Pero no me doy por vencida, te hablo de nuestros proyectos, de nuestro tesoro, esa pequeña niña que entró en nuestras vidas y nos iluminó. Un 4 de enero, esperando a entrar para verte, mi sorpresa fue encontrarte con los ojos abiertos, sonriéndome. No sé qué me pasa, no puedo verte con claridad, mis ojos me han traicionado. Respiro, me limpio los ojos y pienso esto sí que es un milagro.

Crónicas de un sentimiento en el metro

ALEJANDRO GARDÓ MORENO

Los días son copias unos de otros, y este sábado prometía ser un día más... La tarde ahí fuera seguía dando coletazos, siempre secundada por el viento, recuerdo que eran las 18.25 horas aproximadamente, una hora intempestuosa, en la concurrida línea 1 del metro de Barcelona, cuando, en la parada de Universitat sube ella, chica de tez angelical, pelo castaño, con un piercing en la nariz, camiseta verde, chaquetilla beige y pantalones claros según creo recordar. Los murmullos de las conversaciones ajenas y los olores del metro a los que nunca me acabo de acostumbrar cesan

por completo, solo estamos tu y yo, y mis ojos buscan los tuyos con especial ahínco, hay un cruce de miradas, pero una vez establecido, lo rehuyo, por timidez? Puede ser... Mi experiencia personal y la razón no me permiten creer en el amor a primera vista, demasiado idílico y utópico, demasiado cercano al milagro como para pararse siquiera a contemplar esa opción o quizás trato de ocultar bajo mi baja autoestima que en realidad sí que creo en ello. La voz en off del vagón interrumpe mi embelesamiento momentáneo, vuelve la contaminación acústica, los murmullos, las risas, el calor, la señora que te pregunta si vas a bajar en esta parada y al final del mismo vagón el señor del acordeón que me ve más veces a lo largo del mes que mi propia madre. Llego a mi parada, las puertas se abren y no dejo de pensar en que hubiera pasado si... quizás y solo quizás por eso escribo estas palabras... Atentamente, el chico de la sudadera gris.

El Correu

JOSEP MANEL SEBASTIÀ

Es migdia. Estiu. El sol fon les pedres. Pedala costa amunt a sobre d'una bicicleta vella, amb la boina al cap, la bossa de cuir penjada en bandolera, la suor regallant-li pel bescoll.

El camí és costerut i pedregós, la bicicleta amenaça, anar-se'n de gairell d'un moment a un altre. Arriba al cap d'amunt, alena i deixa de pedalar, el camí planeja. Amolla les mans i en el precís instant que el camí comença a baixar, la roda de la bicicleta esllissa damunt d'una pedra, i home, sarró i bicicleta queden estesos al terra.

Un home que estava a un bancal el veu, i arranca a córrer cap al mas cridant:

—El correu ha caigut! Està estès i segur que s'ha obert el cap

Ixen unes dones del mas, el pobre correu jeu al terra i sense coneixement.

—Què li ha passat?

Ell, els ulls en blanc, només esbufegava. Amb uns draps li netegen la sang que li regalla pel front.

Ahí, caldria un poquet d'alcohol. Va dir una dona

—No en tinc, només he trobat una ampolla d'aiguardent.

En sentir la paraula aiguardent, el correu obre els ulls, va agafa l'ampolla, se la posa a la boca i entre glop i glop respon.

—No patisquen, bones dones, que ell ja anirà baixant cap a

la ferida per desinfectar-la.
S'aixeca, puja a la bicicleta, i desapareix.
Sembla un miracle. Sentir "aiguarent" i reviscolar, tot ha estat un, digué la dona, sense reaccionar.

El canvi necessari

EVA BORRÀS GUARDIOLA

—I com era la vida en aquests pobles en la primera dècada d'aquest segle?

—Doncs els que vivíem aquí sempre dèiem que teníem molta qualitat de vida. Tanmateix, els que vivien a la ciutat, encara que quan venien al poble deien que es vivia de meravella, no s'animaven a donar el pas i gaudir durant tot l'any el que enyoraven tant quan marxaven cap a la ciutat. Es parlava molt de "despoblament" però no es prenién decisions importants i decisives per a canviar la situació desesperada en que ens trobàvem -pobles abocats a la desaparició i a la transformació d'un paisatge que perdia la seua peça fonamental, les persones-.

—Ostres! I que va passar per a que ara siguem tants xiquets i xiquetes al poble, hi haja tantes tendes obertes i sempre els carrers estiguen plens de gent?

—Doncs que finalment va ser escoltada la paraula de milers de persones encapçalades pels seus representants polítics més propers, i es van prendre les mesures que durant anys s'havien reivindicat en quant a comunicacions tant físiques com virtuals, educació, sanitat, economia,... Actuacions revulsives necessàries per donar un tomb de 360° a la situació. I així va ser com els pobles es van tornar a omplir de gent, de xiquets i xiquetes, de cultura, en resum de vida.

—Va ser un miracle?

—No filla, els miracles no existeixen. La força i la voluntat de l'ésser humà han estat les que han fet possible aquesta realitat.

Correu

FRANCESC XAVIER SIMARRO MONTANÉ

Sobresortia de la bústia. Tot i no acceptar correu comercial, allà hi era. Un catàleg de miracles. L'he fullejat amb estranyesa detectant flagrants absències.
Hi ha qui ho atribueix a les lleis de l'univers, de la física, i

del moviment dels planetes. És cert, però el disc i la seva esclatant llum matinal, hauria d'ocupar el primer lloc. Puntual, segons les estacions, albada i posta, no fallen mai. Aquest vinil de l'univers no té rival. S'estalvia l'agulla que el llegeix, i es conforma amb els meus ulls malhumorats (depèn del matí) que l'admiren sense badar boca. Algú va desar a l'armari el perdó. Aquest intangible que impedeix que les nostres urpes destrossin ningú. Prou que se'n malfien la ira, l'enveja i altres malifetes espirituals. Vivien més tranquil·les sense ell. Costa molt treure'l a la llum. Quan ho aconsegueixo, és prou agraït. Surt de franc, no necessita rentadora ni planxa. Un nou miracle digne del podi del catàleg mal concebut. I que me'n dieu de l'autoestima? D'acord, algú podrà argumentar, que es una subespècie del perdó. Però estesa sobre un mateix, és força alliberadora, tot i que gens fàcil de practicar. La duresa amb un mateix ens fascina. Fustigar la carn amb un fuet produeix una estranya sensació. La borratxera de ser jutge i part. Un producte, aquest, l'autoestima, que afegiria al catàleg que avui em visita, i potser al de les infusions. Quin plaer prendre'n una tassa fumejant saludant al vinil de l'univers i esborrant ofenses i atacs.

Això no em pareix normal

JORDI OSMA

El Jordi i la Teresa són molt bons amics, sempre seuen junts a la classe de sis anys.

Teresa: Aquest cap de setmana ha vingut la iaia a veure'ns i saps què va passar dissabte?

Jordi: Què va passar?

Teresa: No t'ho creuràs! Quan em vaig alçar i vaig veure què estava fent vaig anar corrent al llit dels meus pares i els ho vaig contar.

Jordi: Què estava fent?

Teresa: Estava agranant, netejant la pols,...

Jordi: I què passa? Això és el normal, és el que fan totes les iaies del món.

Teresa: A ma casa això ho fan els pares.

Jordi: I tu per què tens dos pares i cap mare?

Teresa: Perquè em van voler agafar del centre d'acolliment però ells em diuen que és per que em volen molt i per a ells jo sóc un miracle.

Jordi: Ningú té dos pares a la classe. Això no em pareix normal.

Teresa: No sé, jo tinc dos ulls, dos braços, dos cames i dos pares.

Jordi: Aleshores quan siguem grans no voldràs casar-te en mi? Voldràs casar-te amb un altra dona? Això no em pareix normal.

Teresa: No sé què faré. Tu què faries?

Jordi: Home, jo crec que si jo t'ho demano, com soc un xic i tu una xica, el normal és que em digues que sí, que et casaràs amb mi.

Teresa: Encara que no vulga? Em sap greu Jordi, però crec que no em casaré mai. Això és normal o no és normal?

Elige tu camino

JAEL BELTRÁN ROJO

Elige tu camino.

Entre seguir o parar.

Dos verbos de diferentes conjugación y distinta definición. ¿Cuál es la adecuada para tu vida?

¿Que sea un milagro o una realidad?

Entre elegir o aplicar.

Avanzar o fracasar.

Pensar o actuar. Hablar o callar.

Vivir o morir.

Piénsalo.

Un somriure

DOLORS BELTRAN

Feia anys que el seu món era quadrat. Ho veia tot a través de la pantalla. Treballava solucionant problemes informàtics d'usuaris desesperats. En acabar xatejava amb dues noies que no havia arribat a conèixer en persona, però que li servien per satisfer diferents necessitats. L'una de conversa, l'altra sexuals. Comprava a través d'Internet i sempre llegia llibres en format digital.

Un dia, en despertar-se, se'n va adonar que no recordava com somriure. Sabia com havia de posicionar la boca, però els seus llavis es negaven a contreure's per fer aquell gest. Espantat, va sortir al carrer i va seure en un banc a mirar a tots els que passaven. Va intentar riure en diferents oca-

sions, va veure coses gracioses, però la seva boca no es volia moure.

Quan ja començava a fosquejar, i ell estava ben negre, una nena es va escapar de la mà de la seva mare i es va dirigir cap a ell. El va mirar i li va preguntar com era que no tenia ni un pèl al cap. Ell li va respondre que era hereditari. I veient la innocència d'aquella nena i la mala estona que va passar la seva mare, com si es tractés d'un miracle, el costat dret del seu llavi es va desplaçar uns mil·límetres cap amunt.

Aquella nit va fer una gran foguera amb tot d'aparells electrònics.

Mirada de doble tall

ESTHER BOSCH I CASAS

La maleta carregada de somnis m'alentia, però tenia temps. El tren no sortia fins les dotze i podria anar a esmorzar al bar de l'estació. Prop de la porta giratòria vaig veure una cara coneguda, o gairebé, perquè tot i que vivíem al mateix carrer mai havíem intercanviat més de tres paraules. Em va mirar fixament i sense cap mena de dubte em va indicar amb el cap que me n'anés. Va ser un moviment suau, gairebé imperceptible, però ferm. Tan gèlid que vaig recular i només quan ja havia fet unes quantes passes em vaig preguntar què feia. Massa tard. La bomba va retrunyir esmicolant qualsevol dubte. Vidres, sang, por, mort. Jo m'havia salvat de miracle. Hi havia de ser i no hi era. Ell m'havia salvat. Barreja de mel i de fel. Jo i els altres. El meu cor gronxava la felicitat de sentir-se viu, agrait sense recança. El meu cap, indignat, assenyalava amb un dit inquisidor l'ombra del veí. Com es pot agrair res a un culpable? Com es pot delatar el teu salvador? No es pot. Com en una balança tot s'equilibra, només la decanta el desig de voler ser mort.

Reclusió

GISELA GALÍ

No recordo com vam arribar aquí. Des que tinc memòria que ens tenen tancades. Cadascuna té una cel·la — diminuta — per estar-s'hi. La majoria hem de compartir uns metres escassos amb els nostres fills. No ens estirem

gaire per por d'aixafar-los. I gairebé no podem dormir. Alguns han mort (de fet, no sé com poden aguantar, els que aguanten). Quan ells ho veuen, els agafen i els llencen tots a la mateixa pila. Tant els fa. I de vegades s'hi estan dies i dies. Fa tot molta pudor perquè, a més, ens ho hem de fer a sobre, en aquest espai minúscul. Menjar? Sí, esclar, en tenim a tota hora; suposo que així som més productives. No els interessa que morim: volen que siguem ben fèrtils, que tinguem fills per fer-ne qui sap què. Quan ja tenen uns mesos ens els arrenquen del pit i se'ns els emporten. Ningú sap on van. Ens entristeix separar-nos-en, però tenim l'esperança que algú els doni una vida millor. Qui es mereix viure sense gairebé veure el sol? L'intuïm pels rajos que es filtren per un finestró i per l'escletxa d'una porta, però res més. No hem sortit mai d'aquí. Ni en sortirem, ja no creiem en els miracles. Ens hem fet a la idea que això és el que ens ha tocat, i ja està. Vivim en condicions inhumanes. Inhumanes. .. Suposo que ja ho diu la paraula: nosaltres no tenim dret a demanar humanitat, només som animals, unes simples truges.

Menys llum!

ANNA COSTA I GARCÍA

Mai la llum se m'havia fet tan insofrible. No és tan gran com les làmpades de sempre però, a jutjar per la (del tot excessiva) proximitat, l'autor de l'artifici és un passerell a mig coure. Els nervis em comencen a regnar, em regiro al sitial però també m'incomoda. Què n'heu fet, del meu niuet? Sento els batecs apressant-se i dec ser com els peluixets de Pávlov perquè espero, ingènua, el xiulet sobre el meu cap. Noto la pell abrusada i els ulls que exhalen foc, i prego que la tempesta que en raja n'apavaigui la coïssor. Oh! És aquest el nou estímul, és això el que haig de fer. Uns quants crits i ràbia regalimant per a una resposta efectiva: un moviment veloç engoleix el llum i encara amb sa claredat puc contemplar tota una nova estança. Déu-n'hi-do si n'és, de gran; enlluernada pas ho semblava. A l'ambient veig dispersos els reflexos impertinents del mateix llum, maleïda omnipresència. A la fi, passada una estona de brusc bressolar, el llum desapareix. Em relaxo i acluco un pelet els ulls, la intensitat darrera de-

mana un fragment de repòs. Arraulida, endormiscada, sento veus al meu voltant:

- Que ja dorm?
- Sí, pobreta, encara no està avesada al carrer: li molesta molt el sol.
- Normal, dona, si fa res era allà a la incubadora amb aquell munt de cables... És un miracle que sigui aquí.
- Sí que ho és, sí.
- Sort d'aquests temps en què vivim perquè això abans...

L'enèsim miracle

RAMON OBIOL REVERTÉ

Robert acabava de ser multat amb sis-cents euros per no acatar les ordres dels seus superiors. El seu greu delictes: haver-se negat a col·laborar en el desnonament d'una dona vídua de vuitanta anys que malvivía sola en un novè pis sense ascensor als afores de la ciutat. Sense fills ni família a la qual demanar ajuda, l'octogenària tenia serioses dificultats per arribar a fi de mes, ja que disposava d'una ridícula pensió de poc més de tres-cents euros, dels qual una tercera part era destinada a pagar el lloguer de renda antiga de la casa on habitava.

Robert, bomber de professió que aquest dia es trobava de guàrdia quan van passar els fets, es va negar a ser còmplice d'aquell inhumà acte de violació de domicili quan li van ordenar que trenqués el pany d'accés a la casa, perquè els seus principis morals i educació així s'ho impediien de fer.

Amb aquesta actitud del bomber i amb l'espontani suport popular que la situació va desencadenar, com si d'un miracle es tractés, la senyora Aurèlia va poder conservar el seu habitatge, perquè no hem d'oblidar mai que tothom té dret a una llar on viure amb dignitat. A Robert el podien sancionar amb sis-cents euros de multa, però el que mai ningú li podria arrabassar seria la moralitat i el ser fidel als seus valors humans.

El formigó

RAMON GÓMEZ MOLINA

El formiguer bullia d'una activitat poc comuna. Llurs habitants corrien amunt i avall. Un veí que no entenia aquell enrenou de formigues, i es moria de ganes per saber-ho, sobtadament s'atansa a la reina del formiguer i li pregunta si estan de festa grossa. Aquesta li contesta: <<És un miracle! Hem sentit dir als manobres de l'obra que avui porten el formigó.>> <<Ah!>>, respon el veí, poc convençut.

Llibertat

ROSER CID

He estat lligada a un arbre i m'he pogut deslligar.
He estat dalt una teulada i he sortit volant.
He estat tancada en una habitació i he conseguit la clau per obrir la porta. He estat perduda al bosc i he trobat el camí de retorn
Ès un miracle o és l'esperança de la propia lluita per seguir endavant ????

La tia Vicenta

M. CARMEN DOMÍNGUEZ PALLARÈS

La tia Vicenta, del carrer de baix, recordava ben bé en quin moment l'amor de la seva vida es va convertir en l'amo de la seva vida...

La mare i jo vam anar a fer-li una visita. Havíem sabut que havia estat poc bé.

--Com està, tia Vicenta? --Li va preguntar la mare

--Ai... ja pots veure... Ja no valc per a res...

--Dona, sí que veig que ha perdut una mica, sí... --Va dir la mare fent-li dos besets-- No està Pepet?

--No tardarà... Ha anat al forn a comprar pastissets...

Ai... En tant que m'agradaven... Des d'aquella vesprada, no he gosat a tastar-ne mai més cap... Jo era molt jove, feia poc que ens havíem casat... Vaig veure al costat de la pastereta una safata amb uns pastissets de panoli... Em van fer un goig...! I me'n vaig menjar un. Que bo que el vaig trobar...! Quan va arribar ell em

va dir: «Aquí hi havia mitja dotzena de pastissets, i ara només n'hi ha cinc». «Sí, me n'he menjat jo un...» --Li vaig contestar--... Em va pegar una galtada... «I quin mal he fet?» vaig pensar jo...

La mare i jo ens vam mirar...

--Ai... Si ara fora, no m'agafaria ni amb un helicòpter... Vaig tancar els ulls i vaig desitjar amb totes les meves forces que passara un miracle: que la tia Vicenta poguera volar i escapar d'aquella casa i d'aquell home, d'aquell amo de la seva vida...

Existent o inexistente

ANDREI BELTRAN

Esa es la pregunta, cada noche veo como brillael cielo, unos dicen que es por laluna y otros por las estrellas y después están los que no se deciden por nada y toman la decisión de que brillael cielo por las dos cosas. Que irreal, yo pienso que el cielo estáiluminado por losángeles que habran ahiarriba, un milagro? ¿Quién sabe? No no dicen que nos cuidan unas personas llamadas ángeles? Que nos cuiden, que nos cuiden esos maravillosos angelitos, y que brillen, que brillen que no quiero tener un camino oscuro ni estar a solas.

Escepticisme

VÍCTOR PALMER

Em demanes confiança i no negarem que la Història, o almenys la Tradició, va ben farcida de narracions de portents. Dels fets de Nostre Senyor, no ens cal parlar-ne perquè, sense ànim d'ofendre, em sembla que si ets Déu i, alhora, Fill de Déu, la cosa no té mèrit. Tampoc direm res dels Sagraments Membres de la Cort Celestial en considerar que, tret del Sant Patró d'aquest poble, són personatges llunyans que poc tenen a veure amb nosaltres. M'interessen més les meravelles que afecten la gent corrent, sobretot aquelles referents a la nostra

nissaga. És ací on podria inserir-se el teu cas. L'àvia, zelosa guardiana de l'èpica familiar, ja t'ho ha contat cent vegades: els colps sobre vidre que va fer Sant Pasqual moments abans que un escamot de la FAI trobara el capellà que amagaven a casa; la mà providencial del desconegut que va treure l'oncle Manel de la sèquia quan hi va caure de menut; el profètic somni del teu avi, que li augurava un mal lleig "si no deixes de fumar"...

Com veus, fill meu, nombrosos són els exemples d'intervenció divina en els nostres afers domèstics. Ara bé, jo observe que passes dia i nit immers a les xarxes socials, que no rebutges cap festa, que portes dues assignatures pendents del curs passat i que aquest trimestre n'has suspeses set. Si, com m'assegures, ho aprofites tot a juny, no serà aquest gran miracle digne d'engrandir la lletania de prodigis del nostre llinatge?

En doce tiempos

CARLOS CORBACHO

Cuando entró en el pueblo todos pensaron que se trataba de otra caspelina; una de esas brujas que, por unos duros, lo mismo hacían el exorcismo als malignes que intercedían a la Virgen para que las señoras quedasen encinta; mercaderes del milagro instauradas en el Santuario de la Balma con el beneplácito de la Iglesia.

Las arrugas de su rostro dibujaban un mapa vital lleno de excesos y vacío de remordimientos; de caminos recorridos con esfuerzo, torcidos por el destino; de ríos de lágrimas derramadas por las oportunidades desaprovechadas y, sobre todo, un enorme océano de bondad y generosidad derrochada.

Su manera de andar y la forma de cogerse la falda rev-elaba un pasado repleto de café teatro y tablaos. «Lo pué ser to» repetía una y otra vez con ese acento que delataba su origen, mientras sus nudillos inconscientes sobre la mesa marcaban los doce tiempos. Doce tiempos de una bulería, como aquella que aprendió de muy niña y que le valió un billete de Jerez a Madrid. Los

doce tiempos de unas alegrías para arrancar los aplausos en los mejores tablaos. Los doce tiempos tristes de una seguriya, de cuando la guerra la hizo salir con lo puesto de Carabanchel para refugiarse en Zorita. Los doce tiempos de un cante de trilla: la nana que dejó dormido el corazón de Rita la Cantaora.

El retorn

MARTA CORTÉS MEDIAVILLA

L'aire va apartar els seus cabells blancs. Els anys havien desfilat per la pell del rostre i les mans a pas lleuger. La mirada però, la mirada era la mateixa de sempre. La mateixa que un dia s'enlluernava mentre jo presenciava la primera albada, i la mateixa que avui ressegua el camí del meu retorn. Em va semblar que em xiuxiuejava a cau d'orella que m'havia enyorat tot aquest temps. No era cap miracle, de fet era jo mateix. Jo mateix qui em condemnava per haver consumit els anys sense ella. Morella. Morella i jo havíem deixat de ser un sol però ara ens retrobàvem.

I mentre feia camí el vent em va eriçar la pell d'un desig fort que en mi guardava. Els meus ulls es varen desviar a les pedres ocres i blanques i van recordar el meu jo petit, enfilant-me amunt com el voltor i l'àliga, baixant i corrent fins on era jo. Havia arribat a casa.

Quo vadis, Hispania

PEP QUEROL

O'Farrill passava revista a les tropes. Uniformes impecables, fusells relluents, els estendards al vent, silenci absolut. Tot era perfecte menys la frustració que sentia. El general que l'acompanyava li contava les excel·lències de la tropa, amb un optimisme que ja no se'l creia ningú. Però el ministre no el sentia. Els seus pensaments l'omplien l'ànima. L'avanç dels insurrectes ja feia mesos que era imparable. Què seria de la seva pàtria? En mans de quins bàrbars cauria? La Història és testimoni de la nostra lluita, de la nostra justícia, pensava, però sovint se comporta com una deessa capriciosa que oblida amb facilitat, i que se ven al millor

postor. La història dels vencedors ens espera. La il·lusió dels inicis havia desaparegut feia anys. Era ja un record llunyà, gairebé romàntic. En realitat, havia sigut un miracle que hagueren aguantat cinc anys en les condicions que havien hagut de suportar, gràcies a la incompetència de l'Emperador. Veia al Rei Josep com un Odisseu a la recerca de la seva Ítaca, amb voluntat, però sotmès al caprici dels elements, tant humans com divins. La revista de les tropes havia acabat. Mirava per última vegada a aquells homes, que pocs dies després se batrien amb honor i valentia per una causa ja perduda. Els veia com a Quixots, avançant contra gegants arters i mentiders, que escopien diners per la boca, arrasaven tot allò que xafaven, i en les mans sostenien ínfulas de guerra. Com un malson, se repetia, què serà de la nostra Espanya?

El pas del temps

ANA MARIA BORDÀS TENA

Les fulles dels arbres cauen, al mateix temps que les llàgrimes d'aquell fill que veu al seu pare marxar dins del cotxe fúnebre. El sentiment s'oblida, al mateix temps que la ciutat s'apodera dels sentits i cada vegada menys i menys persones que ja no omplen cap carrer. Les pedres demanen vides darrere de les parets que formen i solament troben ossos que recorden el que algun dia va ser. Un poble plora una realitat dura, una realitat esperada que es fica en els ulls de tots aquells que ho van poder canviar però que no ho van voler. Ara, veig passar centenars de cotxes com si d'una processó es tractara. Ara, veig cares de desolació contrastades amb ments plenes del sentit del canvi, un canvi que molta gent veu i creu necessari, però que entra i fa mal dins d'unes arrels que ara, ja no porten a cap lloc. Un dia més que trobe a faltar l'olor a paella pels carrers un diumenge a mig dia, un dia més que passege sense que els crits del xiquets jugant a qualsevol joc es fiquen dins meu recordant una infantesa plena de dies gaudint per uns carrers que ara trobe trists i solitaris, així com ara veig els ulls d'aquella gent que veu reflectit en el poble tota una vida que mai ningú podrà

tornar a repetir.

Es pot anomenar egoisme, pobresa, avançament, sí, però en aquest cas s'anomena despoblació i cap miracle ho solucionarà d'un dia per l'altre.

El milagro de la vida

EVA SARIÑENA BENEITE

De 2 en dos los bajaba y saltaba al tercero. Al llegar al rellano, de puntillas, ni paralelas ni perpendiculares. La consulta estaba en el piso 33. Había sido un leve estornudo pero el estúpido había tocado con su mano los 19 botones, incluida la P, de parking, así que había tenido que salir del ascensor y bajar a pie.

El milagro de la vida lo habían llamado, todos estaban contentos, la física, la biología incluso la ética se habían conjurado. Todos repetían que no iba a ser tan difícil que la vida no nos iba a cambiar tanto, que iba a ser cuestión de organizarse. Se alegraban por mí, les caían algunas lágrimas.

Pasaron unos días y en casa estaba todo preparado, el dormitorio en blanco, me gusta, es higiénico, los cantos redondos permiten el paso de la fregona, y el aparato de ozono no hace tanto ruido. El algodón es hipoalergénico y los pañales al contenedor hermético, no será tan difícil. La compra de los lunes será más amplia, el paseo de los martes se complicará un poco, la lavadora deberá ser miércoles y domingo, será cuestión de organizarse. Con un metro medí pasillos y puertas, moví 10 cm la banqueta de la entrada.

Era el día, estaban a punto de llegar. A las seis y cero cinco el ascensor paró y se abrió la puerta, sentía mi corazón que latía con fuerza, debía ser amor. Las ruedas pasaron rozando la banqueta, era cuestión de organizarse.

Xst

JOSEPA SOPEÑA I FEU

Mmm. Em desfaig amb el teu tacte envellutat que fa olor de mes de juliol a la Provença. Escolto la sublim música dels teus sospirs. Espero. Amatent. El miracle. Observo com se't dilaten les pupil·les i em sento embriagat per la teva mirada curiosa de fruit de tardor. Friso perquè arribi el moment en què et mullis lleugerament la punta de l'índex amb saliva. Ho faràs amb fermesa i delicadesa alhora. Crepito subtilment i l'aire ni se n'adona que l'he tallat. Voldria no acabar-me mai. Cal que t'ho digui? Ja ho saps prou. Estic boig per tu. I em sento correspost, sí. Però no pateixis, ningú sabrà llegir-ho entre línies. Només tu, estimada. Xst...

La consulta

YENNIFFER OLIVO

La sesión transcurría silenciosa, era uno de esos días en los que Camila disfrutaba de la música mientras trabajaba, y se transportaba a través del sonido del mar a una bahía situada en un lugar remoto, donde escuchaba el canto de las aves y el rumor del viento. Conocía la anatomía humana, como las palmas de sus manos, y se centraba en la energía que la transmitía la música para transformarla en bienestar y salud para su paciente. Sentía el aroma del mar alcalino y fresco, mezclándolo con los aceites esenciales de almendras dulces que utilizaba. Con los años aprendió a disfrutar de esos momentos, aunque anhelaba escuchar a sus pacientes, encontraba entre sorprendente e interesante las vivencias de la gente, sus vicisitudes, sus sueños y preocupaciones, se preguntaba, cuántas vidas se pueden vivir en una?

La temperatura del ambiente era cálida, ideal para estar tumbada en una camilla, mientras drenaba el líquido linfático de las piernas, sentía como se disolvían los

nodulillos que se formaban en la zona lateral externa del hueco poplíteo, la yema de sus dedos eran como radares precisos. Al final su atención se enfocaba en la espalda, las emociones se acumulan en ésta zona, haciéndonos sentir que cargamos una mochila muy pesada, la armonía que logra el masaje integral, equilibra el cuerpo la mente y el alma, es como un derroche de felicidad, casi un milagro. Percibía en sus pacientes un sentimiento de agradecimiento, difícil de explicar con palabras, se retiraban de la consulta como flotando entre nubes de algodón.

SECCIÓ JUVENIL

1 Qué apuro

INES GIL MONFORT

Llegué a casa muy apurado, veía que no llegaba, no encontraba las llaves, la gota de sudor me caía por la frente, toque mi bolsillo derecho, ahí estaban las llaves, menuda decepción me pegué cuando vi que eran las llaves del coche, de repente me suena el teléfono, aguantando con toda mi fuerza lo cojo, ya estaban los de la compañía telefónica mareando y yo no tenía tiempo para esas cosas, mi único objetivo era llegar a ese cuarto tan placentero. No podía entrar, ya no aguantaba más, tenía las manos como un charco de agua de la fuerza que estaba haciendo para aguantarme. Decidí bajar al bar de la esquina, que mala suerte tenía, estaba cerrado. Miré el reloj, eran las 4 de la tarde aún no estaba nada abierto. Pensé en ir al campo de al lado pero estaba lleno de gente y me daba vergüenza. También pensé en entrar por la ventana pero estaba demasiado alta y en lo que me costaría subir ya se me habría escapado. Volví a mirar por la mochila haber si estaban las llaves, había de todo menos lo que yo buscaba, ¿dónde estarán las puñeteras llaves? De repente vi algo brillando entre las plantas, era un clip, lo cogí y utilizando mis artimañas lo puse dentro de la cerradura ¡MILAGRO! La puerta se abrió y pude hacer aquello que tanto esperaba.

2 Nada

DIEGO ROIG LECHA

Era una noche de invierno como cualquier otra. Yo iba andando por la calle, canturreando una de mis canciones favoritas.

Esperé, como todos los jueves, a que la farola se encendiera por arte de magia cuando pasara por allí. Me gustaba llamarla “Milagro”. Pero entonces observé que... La farola no estaba. Di media vuelta y miré a todos lados. Qué extraño...

Giré de nuevo y descubrí que los bancos habían desaparecido. ¿Qué demonios estaba pasando?

Continué andando. Eso de dormir cuatro horas me estaba afectando... Antes de girar la calle volví a darme la vuelta para ver si todo seguía igual. Ahí fue cuando descubrí que las flores, los árboles, las piedras, el parque, el agua del estanque e incluso el mismo estanque habían desaparecido completamente.

Con el miedo de volver a mirar atrás, por si ya no quedaba nada, corrí calle abajo para llegar a mi casa, esperando que aquello no fuera más que una pesadilla.

Frené en seco al llegar delante de la puerta e introduje una mano en mi bolsillo para comprobar si las llaves seguían ahí. No las encontré, pero realmente ya no me hacían falta, porque no había ni rastro de la puerta.

Sin pensármelo dos veces, salté dentro y me dirigí a encender el interruptor de la luz. Pero no había interruptor. Quise volver atrás, pero no pude. Noté como mis manos se volvían transparentes, como yo dejaba de existir poco a poco. Hasta que acabé fundiéndome con aquella nada.

3

El misteri d'Amadeu

ALEJANDRO PITARCH NIZA

Estava acabant de carregar les maletes al cotxe per a les vacances a casa els avis, on la meua àvia havia viscut des de petita. Allí podia viure una gran aventura.

Vaig agafar el meu amulet de la sort. Era del meu besavi, qui va construir la casa a la qual anàvem.

Ja iniciat el viatge, la meua germana em preguntà per què no el deixava a casa. No el vaig deixar perquè que amb ell l'àvia recordava el seu pare, Amadeu, i una cosa que li va dir el seu últim dia de vida: que a la casa hi havia un lloc secret. Va ser en aquell moment quan li'l va donar.

Vam arribar, i l'àvia, Consol, ens va rebre contenta. El primer que vaig fer va ser ensenyar-li l'amulet. Ella és va alegrar que el portara, ja que em podia ajudar molt amb el misteri, però no podia.

Al dia següent vaig començar a buscar coses estranyes. Vaig trobar en un camí una pedra amb un possible forat per a l'amulet. Però el vaig perdre! L'àvia, que m'havia seguit, havia vist on estava. Va ser com un miracle. Vaig aprofitar aquell moment per a explicar-li el que havia trobat. Va ser ella qui col·locà l'amulet. De sobte, es va obrir un forat al sòl. Era una habitació amb un gran tresor. Era una biblioteca. Vaig pensar que era normal, perquè abans no tots sabien escriure ni altres coses. Va ser un gran dia!

“Eva, tengo cáncer”

ANA BONO BELLÉS

Nos conocimos de pequeñas, fuimos al mismo colegio y siempre andábamos juntas. Yo no tuve hermanos, pero ella fue como una hermana para mí. Nos graduamos, ya no nos veíamos todos los días, pero nuestra amistad siguió. Me casé y al poco tiempo, a causa de la falta de trabajo, salí del país con mi familia. Mi amiga se quedó.

Nos seguimos comunicando por carta. Han pasado treinta y ocho años pero el tiempo y la distancia no han conseguido parar nuestra verdadera amistad.

Hace algunos meses recibí de ella una noticia que me heló la sangre, me dijo: “Eva, tengo cáncer” y me contó que tenía un pulmón afectado y tenían que extirparlo. Solo podía salvarse si encontraban un donante de un pulmón que estuviera en perfecto estado y con el mismo grupo sanguíneo. La situación era muy delicada. En su enfermedad yo no podía estar con ella, ya que acababa de pasar por una dolorosa separación y tenía que cuidar de los niños.

No había ningún donante, así que pensaba que nadie iba a concederle un pulmón, pero finalmente llegó uno.

Era la primera vez que se hacía ese tipo de operación, era todo un riesgo y no ayudaba que se realizara en un país sin recursos.

Finalmente después de una semana, María me escribió comunicándome que todo había salido bien, había ocurrido un milagro.

Una vesprada inesperada

ISABEL FERRER PALOS

Anàvem caminant pel prat com dos ocells jugant per l'aire i de sobte, ens trobarem un forat molt estrany.

En entrar-hi, vam poder observar un gran passadís, continuàrem per veure que hi havia dins. En acabar de recórrer-lo vérem que aquest es dividia en set caminets. Primer pensàrem dividir-nos, però ens feia por. Aleshores quedàrem d'anar-hi totes, per recórrer-los i trobar el que amagava eixe laberint subterrani.

En el primer, jo anava davant de les cinc amb la llanterna, cagadeta de por, estava tot obscur! En això, escoltàrem uns sorolls estranys, cada vegada més a prop. De cop i volta,

aparegueren uns ratpenats. Ens calmàrem, no hi havia res al final, així que tornàrem i anàrem a pel segon; tampoc no hi havia res. En el tercer hi havia un grup de goril•les, per això, passàrem al quart. En els últims quatre, tampoc no hi vam trobar res. Així que sols ens quedava tornar de nou al tercer per explorar-lo.

Durant el camí vérem uns goril•les dormint; intentant no fer cap soroll, Amèlia xafà la pota d'un d'ells. Correguérem i mentre ens topàrem amb elefants, tigres, lleons, llops...

Però finalment arribàrem a un lloc tancat, on ens vam tranquil•litzar i vam buscar què hi havia allí dins que ho feia tan important. De sobte xafàrem una pedra i al mig aparegué un mapa.

Havia ocorregut un gran miracle! Trobarem el mapa que portava al tresor de Barba Negra, ningú en la història ho havia aconseguit abans!!

Arrels

GEMMA MORRALLA

-Iaia, què és per a tu ser de poble?

-Doncs mira neta, néixer en un poble és una vertadera sort. És llibertat, puresa, felicitat i tranquil•litat. És festa i germanor. És despertar-te cada matí i respirar l'ambient del carrer, els teus carrers. Eixos que cridaven vida als quatre vents. Els únics testimonis dels nostres somnis que ens han vist créixer, riure, plorar i gaudir. Eixos carrers que ara ploren, desolats, avorrits i morts de pena, únicament transitats per les poques persones que es neguen a renunciar a canviar de rutina, de vida i de llar.

I te n'adones que el poble mor lentament. Que sí, que a l'estiu es plena de gent i per un temps la realitat ens és ocultada davant una visera de persones, festa, rialles i color. Però després arriba el setembre i ens la llevem. Ja no fa calor. Ens és innecessària. I és en eixe instant quan podem tornar-ho a veure tot amb claredat i veiem com la vida s'esfuma entre els carrerons on ja no corren xiquets ni s'escolten rialles al vespre.

Creu-me quan et dic que la vida al poble és completament diferent. Si algun dia algú o alguna cosa em concedira un desig, demanaria el que a dia de hui és quasi un miracle: que mai s'esgoti la vida als pobles.

Una escola de pau i respecte

MARIA EDILIA CORONADO GÓMEZ

“1 de gener, Any Nou, una dona ha resultat violada al carrer de Sant Josep a les 12:30”.

“8 de març, Dia de la Dona, una adolescent ha desaparegut quan tornava d’una festa, anava amb un vestit”.

Mentre mirava el periòdic em preguntava per què passaven aquestes coses, li vaig preguntar al pare, però em va dir que era una cosa sense importància, però jo no em vaig quedar amb els braços creuats. Vaig buscar informació per Internet i vaig trobar moltes coses.

En arribar a l’escola li vaig explicar tot als meus companys, i entre tots vam decidir fer un cartell gran on ficaria “VULL CAMINAR SOLA PEL CARRER SENSE TEMOR”. Als professors, els va parèixer bé la idea i entre tots vam començar a fer-lo. Quan el vam acabar, tots ens vam sentir orgullosos i feliços i tots junts vam anar a penjar aquell cartell a la porta de l’escola.

Els mestres estaven feliços, perquè aquell miracle que sempre somniaven s’havia complert, en la nostra escola hi havia pau i respecte.

El miracle no desitjat

PAU PRATS GUIMERÀ

Subnormal, retardat, quin miracle seria si estigueres mort... era el que deien els missatges que cada dia rebia Pol. Ell sempre es canviava el telèfon perquè aquells paraven, un darrere de l’altre. Aquest missatges li afectaven molt, i encara així ni els seus pares, ni professors ni la seua germana sabien ni què li deien ni els canvis constants del número del telèfon mòbil. També li arribaven al seu compte d’Instagram, però el va tancar per ells. En canvi quan entrava per la porta del institut no rebia cap agressió ni verbal ni física, era un dia normal per a ell.

Quan ja es va cansar de rebre tots aquells missatges, es va dirigir cap a un barranc que hi havia prop de la seua casa i va tirar el telèfon mòbil. En aquell moment es va sentir orgullós, perquè creia que tot ja s’havia acabat, però estava equivocat. Al dia següent en entrar per la porta de l’institut van tornar aquells insults del mòbil, però a la cara. Ja estava cansat.

Va ser un 20 de febrer quan, dins la banyera de sa casa,

començà a brotar sang i sang del canell esquerre de Pol. Mentrestant, amb la seua mà dreta sostenia un ganivet que havia agafat de la cuina, amb el qual havia fet el tall que va acabar amb la seua vida. A partir d’aquest moment, tots aquells assetjadors es van quedar bocabadats quan aquell miracle finalment va tindre lloc.

La vida

AMALIA HONRUBIA GARCIA

Y después de todo llegó donde quería, llegó a ser quien quería ser. Todos decían que había sido un milagro aunque todos sabían que le había costado esfuerzo y empeño. Le costó darse cuenta de que para poder volar tenía que alejarse de los que le cortaban las alas. Entonces voló y se dio cuenta de que el problema de la gente era que no escuchaban para entender si no que escuchaban para contestar y le dio igual que fuera un milagro porque era lo que ella quería ser. Y es que trabajar duro por algo que amamos se llama pasión, y es que la vida no es un problema para ser resuelto, es un misterio para ser vivido y hasta que no lo entiendas no vas a lograr nada.

El gos

MARC MARÍN QUEROL

A la casa de la família Gutiérrez hi havia mala convivència. El fill, anomenat Martí, era un viciat als videojocs; i els seus pares estaven desesperats perquè Martí quan tornava de l’escola no tornava a eixir al carrer fins l’altre dia de matí.

Els seus pares sense saber què fer per fer-lo eixir de casa algun dia. Se’ls va ocórrer comprar-li un gos perquè haguera d’eixir a passejar-lo.

Quan ja tenien el gos a casa, Martí va baixar corrents de la seua habitació per a veure com era. Quan el va veure li va aparèixer molt bonic i el primer que va fer va ser anar al parc per a jugar amb ell.

Els pares després de veure el que havia fet el gos en deu minuts, el que ells no havien pogut fer en dos anys, li van ficar com a nom “Miracle”, perquè pensaven que el que el gos havia fet era un miracle.

Callando bocas

MIQUEL FOLCH ALCACER

El día del enfrentamiento llegó, sabía que solo mi entrenador confiaba en mí, pero daría lo máximo, subí al ring mientras en mi mente tenía presente los comentarios de mi familia y otros conocidos: “No pierdas el tiempo con la chorrada del Boxeo, no nos sobra el dinero, y tu solo piensas en derrocharlo para que hagas el imbécil”, “Nunca llegarás a nada, déjalo”, “necesitarías un milagro para ganar esta pelea”.

Mis pensamientos fueron interrumpidos cuando sonó la campana de inicio. Apenas pude darme cuenta, mi rival se abalanzó sobre mí con un fuerte puñetazo, el cual a duras penas logré esquivar, le respondí con un contragolpe, pero fue suficientemente hábil como para evadirlo. Ambos nos detuvimos unos segundos planificando el siguiente golpe, me dirigí hacia él con un puñetazo en el hígado, pero antes de que acertara el golpe, me atacó con un puño en la cara con tal fuerza que me hizo perder la capacidad de reacción, y mi oponente aprovechó para golpear con otro igual. Tras ese último golpe, notaba como si el tiempo fuera despacio y poco a poco me iba cayendo a la lona, pero entonces recordé la promesa que me hice “debo llevar dinero a casa”, entonces conseguí levantarme y atacarle con una ráfaga de golpes tirándolo al suelo sin capacidad de reaccionar. Mi oponente no fue capaz de levantarse, entonces fui capaz de oír los aplausos de aquellos que nunca me habían apoyado y sentí una gran satisfacción por sorprenderles.

On estic?

JAIME VILLAROYA GARGALLO

Eren les dues de la matinada, estava dormint i es va enfonsar en un somni en el qual estava corrent, fugint d'alguna criatura que anava cap a ell i que volia fer-li mal.

Va caure en un forat negre. Aleshores va obrir els ulls, va mirar cap a dalt i va veure uns éssers que el miraven.

No, no havia ocorregut cap miracle ni estava en un planeta desconegut ple d'extraterrestres, s'havia caigut pel forat d'una canonada i tot el pati s'estava rient d'ell.

La història de Clara

ABRIL PRATS GUIMERÀ

Hi havia una vegada una xica anomenada Clara. Ella se sentia molt diferent, sentia que era lletja i menys intel·ligent. Al principi açò no li molestava, però va arribar un moment en què aquells «defectes» li van començar a fer sentir malament perquè ella i la seua família es van traslladar a Madrid i per això es va canviar de col·legi. En aquest nou col·legi no la van tractar molt bé, els companys se reien d'ella i li feien bromes pesades.

Una de les pitjors experiències que va viure va ser una excursió per a fer piragüisme.

Va començar la activitat i com a ella se li donava molt bé, va anar a una altra part del riu on hi havia més corrents; a part d'ella també van anar Carme, Lluïsa i Martina, que eren les xiques de la classe que més la molestaven.

Van començar a baixar pel riu amb la piragua i de sobte, sense que Clara ho esperara, Carme la va tirar a l'aigua i va començar a baixar a tota velocitat. Després de baixar una bona estona va trobar una roca a la qual va poder agafar-se. Allò li va parèixer un miracle perquè sabia que el riu acabava en una cascada de gran altura.

Quan es va retrobar amb els professors i el companys, els va explicar el que havia passat. Finalment van expulsar a Carme, Lluïsa i Martina de l'escola i Clara va aconseguir fer amics nous.

Todos los sueños se hacen realidad

MARTA SEGURA QUEROL

Alba no se sentía como los chicos y chicas de su edad, no sentía que le gustara hacer las mismas cosas que a sus amigos. Alba era muy querida por todos, porque el ser tan diferente a los demás, le hacía muy especial. Pero ella se sentía insegura con ella misma, creía que por que no salir de fiesta, ni beber, ni tener los mismos gustos que sus amigos era la rara del grupo. Lo que verdaderamente le llenaba a Alba era componer y cantar.

Por las tardes Alba iba a la playa de su pueblo, se sentaba en una roca y observando el mar, le venían inspiraciones para componer canciones. Ella solo componía pop, ya

que era su estilo de música favorito. Su mayor sueño, era que algún productor escuchara sus canciones y grabar un disco. Pero sabía que eso era imposible, que solo era un sueño, pero no iba a dejar nunca de perseguir su mayor anhelo, porque si algún día lo sucediera, sería un gran milagro para ella. Un día, las mejores amigas de Alba, Julia y Noelia le dijeron que probase a cantar en la calle con su guitarra, así, la gente conocería sus canciones. Al principio Alba, no sabía si hacerles caso, le daba un poco de vergüenza, pero al final se animó y así lo hizo. Alba no podía creerse lo que le había pasado, su sueño se había cumplido e iba a grabar un disco.

Ni siquiera imaginarlo

CARLA MARÍN HERRERO

Martes 15 de abril, 8 de la mañana, Cristina se levanta, se viste y desayuna. A las 8.30h, sale de casa y decide coger el coche, así irá más rápido. Se encuentra en medio de un atasco, decide coger un atajo, es una carretera secundaria, estrecha y con baches, también tiene muchas curvas. Empieza a llover, hasta que le resulta casi imposible ver más allá del agua que cae por su cristal. Está nerviosa, y todavía se pone más cuando mira el reloj. Ya llega quince minutos tarde, de repente su jefa le llama y le echa la bronca, le dice que si no llega en diez minutos está despedida. La pobre Cristina decide acelerar todavía más, es un buen trabajo y no quiere perderlo, resbala en la curva y sufre, pero la presión le impide parar. Vuelve a mirar el reloj y ya han pasado cinco minutos más. Vuelve a mirarlo y ya solo le quedan tres para poder llegar. Empieza a notar que pierde el control, llega una curva, y resbala, resbala de tal forma que el coche cae por el barranco, necesitaría un milagro, pero no lo tiene... Sin que nadie le avisara, sin ni siquiera imaginarlo, ese 15 de abril Cristina perdería la vida, todo por culpa del miedo a quedarse sin trabajo, la presión, o quizás, todo por culpa de ese maldito reloj...

El miracle no desitjat

PAU PRATS GUIMERÀ

Subnormal, retardat, quin miracle seria si estigueres mort.... era el que deien els missatges que cada dia rebia Pol. Ell sempre es canviava el telèfon perquè aquells pararen, un darrere de

l'altre. Aquest missatges li afectaven molt, i encara així ni els seus pares, ni professors ni la seua germana sabien ni què li deien ni els canvis constants del número del telefon mòbil. També li arribaven al seu compte d'Instagram, però el va tancar per ells. En canvi quan entrava per la porta del institut no rebia cap agressió ni verbal ni física, era un dia normal per a ell.

Quan ja es va cansar de rebre tots aquells missatges, es va dirigir cap a un barranc que hi havia prop de la seua casa i va tirar el telèfon mòbil. En aquell moment es va sentir orgullós, perquè creia que tot ja s'havia acabat, però estava equivocat. Al dia següent en entrar per la porta de l'institut van tornar aquells insults del mòbil, però a la cara. Ja estava cansat. Va ser un 20 de febrer quan, dins la banyera de sa casa, començà a brotar sang i sang del canell esquerre de Pol. Mentrestant, amb la seua mà dreta sostenia un ganivet que havia agafat de la cuina, amb el qual havia fet el tall que va acabar amb la seua vida. A partir d'aquest moment, tots aquells assetjadors es van quedar bocabadats quan aquell miracle finalment va tindre lloc.

Mi compañero

YESSICA EDO TORNER

Un día me levante con ganas de tener un compañero de piso, ya que me sentía muy sola, preparé carteles y los fui colgando por toda la ciudad, por si alguien necesitaba piso o una estancia para un par de semanas o más. Des de mi ventana vi que mucha gente se acercaba para ver mi cartel, uno de tantos marcó mi número en su móvil esperando una llamada. Me llamó un número, pero no tenía la extensión española, lo cogí temblando, respondí, era una voz de una chica. Me dijo que le interesaba pasar una temporada en mi piso, ya que ella tampoco tenía piso ni mucho dinero; quedamos para el miércoles siguiente. Vino, nos presentamos, Ania se llamaba, era súper mona y simpática, pero algo me olía mal, una vez había terminado de instalarse, fue al balcón y encendió un porro, ya decía yo, que algo malo tenía, me pensé cómo echarla, pero pobrecita. El día después le dije que o se dejaba la marihuana o se iba ella, dijo que me entendía y que se iría, se lo llevo todo y me volví a quedar sola. Mi segundo compañero era un desastre. El tercero jugaba en exceso a la play y no podía ver la tele nunca, decidí llamar a mi madre, se lo conté todo y ella me respondió que el mejor compañero es el perro. Me fui a la perrera, adopte uno y....MILAGRO.

Cadenas

MARTÍ FOLCH ALCÁCER

El sol se escondía, lentamente todos abandonamos los andamios. Me detuve un momento para mirar el mar, pensaba en mi hogar, en el día en el que asaltaron mi aldea y me capturaron. En ese momento alguien gritó “!Muévete!” y me empujó. Fui a las celdas junto a los otros. Los griegos nos obligaban a construir un templo para unos dioses extraños. Pero ese había sido el último día, uno de los esclavos había robado un cuchillo a un carcelero mientras estaba distraído. Primero forzó sus grilletes, luego liberó a los demás, éramos veinte hombres, cuando nos capturaron nos separaron hombres y mujeres; y no las habíamos vuelto a ver. Una vez todos estuvimos libres empezamos a hacer ruido con las cadenas. El carcelero entró para ver qué era ese alboroto. Un esclavo corpulento lo derribó y lo degolló antes de que se diera cuenta de lo que estaba pasando. Nos refugiamos en el bosque durante unos años. Entonces un día, un chico llegó al bosque, lo reconocí, solo era un niño cuando asaltaron la aldea. Me contó que había podido escapar y que sabía dónde encontrar a su madre y a cinco mujeres más de la aldea. Sin dudarlos todos fuimos a rescatarlas. Cuando los encontramos, unos hombres, seguramente sus amos, las estaban golpeando brutalmente; nos abalanzamos sobre ellos y les destrozamos la cabeza con piedras, las mujeres estaban llenas de moratones, reconocí a mi hermana, “es un milagro” pensé al verla nos abrazamos y huímos de allí.

La por de Cèlia

CLÀUDIA MONSERRAT GASULLA

En un poble, vivia una xiqueta anomenada Cèlia, ella anava a sisé de Primària i no volia, per a res del món, anar a l'institut perquè tota la gent li deia que era molt difícil.

Va arribar el dia d'abans de entrar a l'institut i estava tant espantada que era com si a la seua panxa hi haguera una tempesta.

En arribar allí estava molt nerviosa, però quan van passar uns dies es va adonar que no era tant difícil.

Al llarg de tot l'any es va esforçar molt per a no suspendre, per a ella va ser un miracle que tots els mestres la tractaren tan bé i va pensar que fins que no visques les coses, no les jutges perquè pot ser que siguen molt millors del que t'esperes.

Una excursió al bosc i una mina per descobrir

BRENDA PALMER

Un dissabte vaig quedar amb els meus companys de classe i vam anar d'excursió al bosc. Vam caminar una bona estona, feia moltíssima calor, però quan vam parar a esmorzar de colp i volta un núvol negre cobria de sobte tot el cel. Ells, durant l'excursió, gaudien de tot el paisatge que hi havia, sentien el soroll del riu, els animals que hi havia per allí, observaven les pedres que eren totes iguals menys una, això va ser un miracle. Aquesta pedra tenia forma de dofí! Així que tots els meus companys de classe van decidir que aquesta pedra tan especial estaria a classe però primer l'haurien que netejar. Més tard, en un tres i no res va començar a ploure a bots i barrals. Quina xopada! Quan plovia vam decidir cridar a l'autobús perquè vinguera a recollir-nos. De nit, vam arribar a casa i vam descansar de tot aquest viatge tan esgotador. Al matí següent era estiu, Lluís que era un xic de 15 anys però també barbut i cabut, va anar al campament de futbol perquè ell jugava molt bé. Quan jugaven es va perdre la pilota. Lluís va anar a buscar-la i va trobar una mina. Com li agradava l'aventura va entrar a dins. La mina brillava perquè hi havia pedres de diferents colors on això eren diamants. Li va parèixer una cosa tan impressionant que no tenia paraules per a descriure el que veia. Finalment, va eixir d'aquella mina tan bonica en que va trobar els diamants i va decidir guardar-se el secret per a ell. Tots van continuar jugant feliços!

Relatos jóvenes

ENRIC MONFORT

Había una vez un niño de unos 6 años llamado Martín. Este estaba aprendiendo a leer en la escuela, era el que más le costaba de la clase, pero poco a poco iba leyendo en casa, sus padres le ayudaban a leer y a medida que iba aprendiendo a leer, Martín notaba que le gustaba cada vez más leer.

Empezó a cambiar la playstation como El Quijote, El Lazarillo de Tormes, etc. Martín siempre que leía se metía en la piel del protagonista en todos los libros, pero con un libro escrito por su amigo Juan, “Relatos jóvenes”. Martín, cada capítulo que leía, notaba cómo si su edad aumentara un año y mientras leía pensaba muchas cosas que podía hacer teniendo más edad de la que tenía; pero cada vez que paraba, su edad volvía a ser la

que era. “Es magia o un milagro”, pensó Al día siguiente fue a la escuela a contárselo a todos sus amigos, nadie se lo creía, al llegar a casa Martín se leyó todo el libro de Juan, tenía 76 capítulos. Martín vio cómo no paraba de leer el libro, por tanto su edad aumentaba considerablemente, hasta que llegó a la edad de 81 años donde Martín repentinamente murió, aunque dejara e leer no se salvaba esta vez. Martín la única pena que se llevó a la tumba fue no poder terminar el libro “Relatos jóvenes”.

El petit detectiu

JUAN NICOLÁS SEGARRA MARTÍNEZ

Miquel es va quedar tot sol amb el seu germà perquè els seus pares se'n van anar de vacances.

Ell entrà a la cuina, va obrir la porta del frigorífic i va veure que no hi havia res més que una noteta que posava:

«Si vols el menjar, has de descobrir qui sóc»

Ell ràpidament va notar que aquella lletra era del seu germà i els pares, quan van tornar, el van castigar.

Mai va tornar a faltar res. MIRACLE!!!

Màgia

ANGELA MARIA OMEDES GARCIA

Els seus ulls estaven plens de màgia, però no era una qualsevol, era una que podia arribar a omplir tots els llums d'un carrer, era una mirada dolça i intensa, una mirada que et feia perdre el sentit, una mirada que a mi personalment m'encantava. Però de vegades aquesta mirada, mostrava una tristesa profunda. Quan veia als seus pares s'enfadaven, quan veia violència, quan tenia por, quan veia a un xiquet sol, quan veia a una parella plorar, quan veia a una persona sense sostre, quan veia a alguna persona sofrint un tipus de maltractament, quan veia algun tipus de discriminació.... Màgia era veure'l somriure, era veure'l riure fins que plorava, era poder ajudar-lo sempre que podia, era poder abraçar-lo quan més ho necessitava, era sentir que sempre estava en mi, era poder parlar amb ell fins a altes hores de la nit. Jo sempre havia pensat que era un miracle de persona, ja que el seus pares sempre havien estat ficats en coses dolentes, en coses que no mereixen la pena. Els seus pares mai havien sigut un exemple a seguir, ja que la seva mare havia sigut prostituta bastant de temps, i ara aquests es

dedicaven a robar tot el que trobaven, sempre estaven ficats en judicis... En canvi, ell mai va voler saber res del que feien els seus pares, i sempre que tenia problemes, entrava a la meua casa, m'abraçava fort i em xiuxiuejava: Protegeix-me, per favor, ets l'única que em pot salvar d'aquest infern!

La importància en la ignorància

MAX PUIG SARIÑENA

En l'adolescència sovint es parla de la gent popular: la que té parella, la que en perd d'una... Bàsicament es xafardeja sobre la vida d'alguns fenòmens que destaquen en l'àmbit social. Però, i si deixem aquest model de vida? I si veiem d'altres fenòmens?

Aleshores, sorgeixen les persones intangibles, que no destaquen; aquelles que trauen bones notes, que es queden les nits dels dissabtes llegint un bon llibre... Aleshores, sorgeix la gent que potser creu ser invisible, que no existís per a la resta. Però, la veritat és que el seu error tan sols és veure el present quan poden pensar amb el futur, aquell on poden ser el que vulguen i com vulguen, tant estudiar en una altra ciutat i conèixer autèntics amics com treballar a l'estranger i trobar l'amor. En essència, trobar el lloc on siguen els que importen: els que decideixen on eixir el cap de setmana o els que comencen sempre les converses o fins i tot poden ser aquell amic amb qui sempre contes per a qualsevol moment, siga bo o dolent. Així que per aquests fenòmens sols cal dir que obriu els ulls, no vos amargueu veient qui sou sinó que penseu en qui podeu arribar a ser, que el miracle de la vida són dos dies i no està per a perdre el temps.

El miracle del monstre blau

MARIA MESTRE VILALTA

Hi havia una vegada una família de tretze membres que vivia en un poble abandonat, vell i descuidat. La seua casa era molt misteriosa ja que cada dia hi anaven descobrint coses noves i terrorífiques.

La família, un dia festiu, es va despertar per un soroll molt fort

que provenia de la cuina. Tots junts van entrar-hi i no veieren res. No li van donar importància...

Quan van acabar de desdejunar, van tornar a sentir el soroll, però encara més fort i venia de l'habitació d'invitats. Aleshores van reaccionar tots alhora i van anar corrent a vore qui era. Tampoc van vore res, però quan marxaven es van topar amb un monstre blau i groc.

Els fills es van fer molt amics seus i feien moltes coses junts, semblava un miracle! Però quan un dia els seus companys de classe ho van saber, tingueren por i no volien anar amb ells, semblava un miracle!

Un dia, un xiquet del poble va eixir a llençar les escombraries al mateix temps que el monstre blau i groc. El xiquet es va espantar tant que ho va anar a comunicar a la policia, però es pensaven que no era veritat.

Al dia següent, el monstre es passejava per tots els carrers entrant als llocs públics; en allò va entrar a la comissaria i els policies el van poder observar i pensar que el xiquet deia la veritat. El cap dels policies va ordenar matar-lo, però quan els amics del monstre se'n van assabentar, van fer tot el possible per a salvar-lo.

La casa maleïda

ALEJANDRO QUEROL DÍAZ

Això era una vegada, una colla de nois que es proposaren anar a una casa embruixada per Halloween.

Un dels nois es va fer el valent i va entrar sol. Els nois van sentir un crit i tots es van anar corrent.

Hores després, la policia va arribar a la casa i per a sorpresa seua no hi havia ningú. De sobte, escoltaren un crit i baixaren al soterrani i un armari començà a trontollar.

Van trobar una pista aquell dia: «Si els vostres amics voleu trobar, en Halloween heu de tornar». Era un miracle, podien aconseguir tornar a vore'ls.

A l'any següent, tornaren i s'endinsaren tots a la casa. La casa era vella i bruta, estava formada principalment de fusta i més objectes de valor, i la majoria de ferro estava rovellat.

Finalment, van trobar els xiquets, però tots estaven morts.

Una història d'amor

LUCIA PITARCH MESTRE

Tot va començar un dia del mes d'octubre. Ma mare m'havia apuntat a classes de cor.

Arribava tard a classe, així que vaig tocar a la porta i en obrir-la... Allí estava ell: un xic alt amb els cabells rossos i curts, ulls blaus i expressius. Pareixia un poc més gran que jo. Em vaig presentar davant de tota la classe i em vaig seure ràpidament al costat de la meua millor amiga que ja hi havia notat que eixe xic m'agradava.

A punt d'acabar-se la classe, la professora ens va posar per parelles per a fer un cànon: a Martina, la meua millor amiga, la va posar amb Sílvia, una xiqueta molt impertinent; i a mi em va posar amb eixe xic del ulls blaus, que es deia Jordi. Les següents classes, Jordi i jo ens seiem al costat. Era l'única xica que estava al grup del de la veu greu, però m'ho passava de meravella. Arribava el fi de curs i Jordi ens va comunicar que ell el pròxim any ja no aniria a cor.

El dia del concert de fi de curs jo estava molt nerviosa perquè m'havien assignat un dels sols que faríem. Jordi se m'apropà i em va demanar si podíem parlar sols un moment, Em digué que estava enamorat de mi des del primer dia que em va conèixer. Vam decidir que, en acabar el concert, aniríem a la cafeteria a "prendre alguna cosa".

Era un miracle que això em passara a mi !!!

Tot és possible

SÒNIA MORRALLA DOLS

La vida no sempre és tan fàcil com a les pel·lícules. No tot és diversió ni final feliç. No tot són alegries i bones notícies.

Hi ha gent al món que somia per tenir roba o alguna cosa per menjar. Gent que ha de canviar de casa per les guerres.

Aquella gent que només amb un miracle canviaria de vida.

Que quan necessiten ajuda, ningú estiga allí. Gent amb qui mai s'empatitza.

Tot açò ho pensava Sara en aquell llit, el 18 de setembre, dia en que la seua vida, canviaria per complet a millor. Després d'eixir d'aquella operació tan complexa de vuit hores, es va adonar com la seua vida li havia passat per davant en segons. En despertar-se el primer que va veure, va ser els seus pares difuminats, i en aquell moment va saber tot el que la volien.

Que ells somiaven i desitjaven que posara bé.

Però quan l'11 d'octubre va eixir de l'hospital, Sara es va centrar a ser feliç i a no pensar en les coses roïnes. Viure el present, el dia a dia. Perquè ara ella sabia més que ningú que si ho intentes amb ganes tot és possible.

Els miracles també existeixen

PAU MESEGUER FOLCH

Hi havia una vegada una inventora famosa anomenada Fattema. Ella estava molt obsessionada d'inventar una màquina del temps. Tant de temps li va dedicar que va desaparèixer del rànquing d'inventors a nivell mundial.

Van passar dies, mesos, fins i tot anys, fins que ho va aconseguir: LA MÀQUINA DEL TEMPS existia.

Per a provar-la, va anar al futur. Allí va vore un món net, fora de contaminació un món exemplar. S'hi va quedar uns dies, però al cap d'unes setmanes va decidir viatjar al passat. Va vore a la seua família: son pare, sa mare, etc.

Quan anava a tornar al present, la màquina no funcionava. La màquina es va tornar boja, anava del futur al passat, del passat al futur sense cap sentit, fins que va explotar. Es va quedar en 1754 i no sabia què fer. Però, de sobte va aparèixer el major rival de Fattema amb una màquina del temps i la va portar fins al present.

Ella estava al·lucinant: un miracle havia ocorregut. Finalment decidí casar-se amb Bennet.

El secret del xiquet

IVAN FERRER RODA

Això era un xiquet que es deia Joan, que tenia un secret: cuidava un gosset menudet com un estoig. Totes les vesprades, Joan se n'anava al bosc, on el cuidava, li donava de menjar, jugava amb ell i el netejava.

Però un dia, anant cap al bosc se va trobar un llop, Joan se'n va anar ràpidament perquè tenia por que se'l menjara. El llop l'estava seguint i el xiquet es va caure i es va fer mal a la mà. El llop se li anava aproximant i, quan estava davant del xiquet, va aparèixer el gosset i va mossegar la cua al llop, que ràpidament es va girar i va matar el gosset; després el llop se'n va anar.

El xiquet es va posar molt trist i, a més, també es va ficar a plorar. Joan va desitjar:

- Per favor, que torne a la vida el gosset, que ell no ha fet res per a morir.

Ell ja sabia que, perquè revisquera el gosset, hauria de passar un miracle, i sabia que no existien. Fins que de sobte el gos s'alçà i començà a llepar-li la cara.

- Ha reviscut el gosset!- exclamà el xiquet.

Joan després va anar a casa i li ho va contar tot a la seua mare; ella li va dir que com

el gos li va salvar la vida, si Joan volia, podia tenir el gos a casa.

El miracle de Lluc

BIANCA-MIHAELA FLEOARCA

Hi havia una vegada un xiquet anomenat Lluc que li agradava jugar a bàsquet, però no se li donava molt bé.

Lluc no tenia molta força, aleshores sempre als partits volia que ocorreguera un miracle: la primera cistella de la seua vida. Van passar els anys i no ho aconseguia, els seus companys se reien d'ell, fins que un dia va dir: "Prou!". Va anar al gimnàs i en dos mesos la gent ja no el coneixia.

Va arribar el dia del partit i Lluc ja era el millor jugador de bàsquet, com deia ell: "Mai et deixes portar pel que diuen els altres".

SECCIÓ TUIT-RELATS

1 Alça el cap i deixa la ploma damunt de l'escriptori. Punt i final a la primera versió. Ho sap. És un miracle escriure a mà. Els personatges se'l miren del full estant, i somriuen. Dins de la pantalla del pc faria fred. Ell sua.

F. XAVIER SIMARRO
@SimarroF

T'he somiat i anhelat durant anys. M'he enfrontat durant mesos a tractaments, proves i incerteses.

Ara et miro, mentres dorms plàcidament sobre meu, i les nostres respiracions es sincronitzen. El meu miracle ets tu.

ALBA
@albadelvi

Sóc dona i ahir no vaig fer vaga. No estic orgullosa.

7 h: marxo a treballar. A casa tots dormen.

15 h: torno a casa. Ells estan al cole, els llits estan fets, no hi ha res per escurar, a la taula tinc l'amanida i el peix.

És un miracle? No. És igualtat.

TÀNIA CARCELLER
@TaniaCarceller

La Nat no creia en cap Déu ni divinitat, però sí en els miracles. La vida li havia pres tot el que tenia: els pares en un accident, va deixar la feina per cuidar el seu marit víctima d'un càncer...

Ara només somiava en poder deixar de dormir als carrers.

ALBA
@albadelvi

M'agrada l'olor de la terra quan plou. Sembla com si el miracle de l'aigua celestial revisqués tot allò que l'home crema i el sol, en agraïment, desprengués en forma d'aroma una abraçada.

OLGA MATEO MARTÍNEZ
@OlgaMateoMartin

El fred li puja per la planta dels peus. Obre la finestra i respira. Les hores a venir son una incògnita. Avui es veuran. Només pensa en un mot: miracle. Només ell ho pot engegar tot a dida. Creua els dits.

F. XAVIER SIMARRO

@SimarroF

Mis padres me han regalado un viaje a Nueva York con ellos, que ilusión!!! Es un milagro!!!

Espera...no serà para abortarme??

Uyuyuy!!! Bueno que sea lo q Dios quiera, me voy a Nueva York!!!

Si no vuelvo, os quiero mucho!!!

JAVI TENA

@javi_tena

Tot d'una gira la mirada i descobreix que el miracle pren forma de rellotge. Mai sap si resta o afegeix temps al seu camí. Les busques segueixen implacables la pantalla. Quan germinarà la vida? Plou silenci aquest matí.

F. XAVIER SIMARRO

@SimarroF

9/3

Ana fue a la manifestación. Está motivada.

Solo fue por la tarde. Su marido trabaja y por la mañana no podía (comida, compra, casa...).

Aunque llega cansado, accedió a recoger a los niños del cole y los llevó a casa de su madre.

Ana está esperando un milagro.

TÀNIA CARCELLER

@TaniaCarceller

Aquella tarda em vaig quedar observant-te, com un miratge, com un miracle; que no existís. I vaig començar a creure en els deliris. Però després, i molt al meu pesar, en els àngels.

ELISABET GONZALEZ

@eligpellicer

Devoré el cigarrillo que me quedaba y volví a entrar. Corre, ya casi está - dijo la matrona.

Era la recta final de la carrera, se habían consumido todos los km y ya se vislumbraba el arco de meta.

Y por fin llegó ella, mi tesoro. Era el gran milagro de la vida.

TÀNIA CARCELLER

@TaniaCarceller

SECCIÓ INFANTIL

1 Aquell record

JÚLIA MACIPE CADAFALCH

1 Era un dia assolellat, feia brisa, però poca. Anava a visitar a la meva besàvia. Mirava tranquil·lament per la finestra del cotxe. Hi havia un paisatge ric amb vegetació mediterrània, roures, pins i un cel blau, blau sense cap núvol. Esperava impacientment arribar. Quan es va parar el cotxe, vaig sortir per la porta i, poc a poc, vaig entrar a la residència.

Ella per a mi era preciosa, amb uns ulls savis plens d'una xispa que la feia única, anava en cadira de rodes i tenia alzheimer. Mentre mirava les manualitats que feien els dimarts, em vaig girar i la vaig veure amb un somriure contagiós i corrents, vaig besar la seva galta.

Vam anar pels passadissos fins que vam arribar a una habitació que tenia unes vistes impressionants. Li vaig preguntar quin era el record més jove. Es va fer un silenci, quan em donava per perduda va dir: "Quan anava a jugar amb els amics al riu i quan anava a rentar la roba a aquell badall..." Va ser tot un miracle perquè ni l'enfermetat li treuria els records que li han passat. En aquell moment, ens va caure una llàgrima.

2 Una iaia moderna

LAIA OBIOL FERRÀS

2 La meua iaia es diu Manolita i té setanta anys. A simple vista, sembla una iaia com qualsevol altra, però quan la coneixes te n'adones que no ho és.

D'un temps ençà, va conèixer el món de les noves tecnologies. Es va inscriure a un curs per a jubilats d'informàtica, per tal d'aprendre a navegar per internet. Estava tan engrescada que es va comprar un mòbil d'alta gama i es va instal·lar les aplicacions del facebook, l'instagram i el whatsapp. Tot i que al principi tenia dificultats en utilitzar-les, amb l'ajuda dels néts es va convertir en gairebé una experta.

Tots els dies, li agradava publicar notícies al facebook de les activitats que anava fent durant el dia, així com tafanejar el que penjaven les seues amigues. Però el que més li agradava era publicar a l'instagram les fotografies dels viatges que realitzava amb l'Imsero i els selfies que s'anava fent.

També passava moltes hores enviant i rebent missatges de whatsapp perquè tenia diferents grups com ara el del gimnàs, el cafè, la família... Però el que més va amoïnar els seus fills va ser el dia que es va instal·lar el "musically".

Des de llavors, es passava els dies gravant-se mentre ballava diferents cançons, i ho compartia amb la seva néta que era una gran aficionada a aquesta aplicació.

Els seus fills pensen que la iaia s'ha tornat boja, però jo crec que és un miracle tenir una iaia tan moderna de la que em sento orgullosa!!

3

Primera sense esforç

CARLA GARCÍA BOIX

Una altra vegada... Perdo la carrera! Tire la vista endavant, tots m'han avançat! No sóc bona corredora, encara que entrenara tres hores al dia.

Avui em toca competir... No tinc gens de ganes! Els meus pares m'acompanyen però... acabe sempre l'última! No hi ha cap dia que acabe la primera, ni la segona... ni tampoc l'antepenúltima! L'últim lloc és el meu. Una altra volta al meu lloc, l'última.

Ja estic acostumada, fins i tot m'agrada però, m'agradaria més quedar... segona, sols segona! Ni primera!

Igual que jo, els pares ja estan acostumats. Encara que ells em donen suport, dient-me: - Segur que algun dia quedaràs en primer lloc, o tal vegada, en segon, o en tercer o en quart... Però segur que algun dia si t'esforces, no quedaràs l'última.

- Perdré totes les carreres!

Una altra carrera perduda i una altra... La tercera és la bona! Si guanye aquesta carrera, serà un miracle.

No vaig a entrenar. Pot ser que si descanse una mica, tindrè més energia i... Però no crec que la guanye, si mai l'he guanyada, no crec que sense entrenar...

Ara, és hora de fer la carrera! Mare, portam a la carrera. Tal vegada... Es compleix el miracle! Aquesta setmana no he entrenat i estic plena d'energia!

A la carrera anàvem tots bastant igualats. Bé, almenys no era l'última. Al final vaig fer una forta correguda i... el miracle s'ha complert, no he ocupat el lloc de sempre! He sigut l'última començant per darrere!!

3

Un laberint per aprendre

NELY BALCIAUSKITE

Lana era una xiqueta que estava trista perquè ella i la seva amiga Miracle s'havien enfadat. Lana es va tancar a la seva habitació. Pel seu pare, era estrany perquè sempre veia a Lana jugant al carrer amb els seus amics, així que va decidir anar a vore-la. Lana li va contar el problema que tenia amb la seva amiga. I... al pare se li va ocórrer una idea. Va dir: "el llibre del tantàstic!!"

De cop i volta, ve cap a les mans del pare un llibre volant. Lana va dir: "em pots llegir almenys una pàgina, per favor?" El llibre del fantàstic era un llibre de fantàstiques aventures que li contava el seu pare quan Lana era menuda i estava trista. El llibre era màgic perquè segons la història, Lana i el seu pare apareixien al lloc del conte. El pare li va preguntar: "A quina pàgina anem?" I Lana va dir: "Mira, et vaig a deixar que elegisques tu". Aixina que el pare el que feia només era passar pàgina, passar pàgina, passar pàgina...

En una pàgina molt estranya, va començar a llegir: "Hi havia una vegada...".

De cop i volta, ja estaven dins del conte. Ni el pare ni la xiqueta sabia de què tractava. I només van vore un laberint. Si no creuaven, Lana i el seu pare no podrien tornar a casa, aixina que van començar a seguir el laberint. Durant el camí, es van equivocar moltes vegades. Aqueixos eren els errors que havia comès Lana enfadant-se amb la seva amiga. Durant eixe laberint, Lana va aprendre a perdonar i a l'acabar de creuar el laberint, quan van tornar a casa, Lana va perdonar a la seva amiga i van prometre que no s'enfadarien mai més.

Quin miracle!

NAHIA VIÑALS GONZÁLEZ

Un dia, dos amics que es deien Joan i Pablo, van anar de passeig per la muntanya. Quan ja portaven una hora, Joan li va dir a Pablo: “Mira què hi ha allí, Pablo! Això què és? És que d’ací no es veu molt bé”. “Espera que ho miro amb els prismàtics”. Pablo va agafar els prismàtics i va veure que hi havia un animal que estava a punt de caure. Van arribar allí i, sabeu què era? Era una vaca que volia baixar al riu perquè el terneret havia caigut al riu i la vaca estava súper preocupada. Aquest va ser un miracle molt gran perquè el terneret va estar a punt de morir.

El segon miracle va ser que baixant de la muntanya, quasi que arribant al poble, van vore que un altre animal estava en apurs. Doncs van anar i sabeu què era? Era un gos que s’havia caigut d’una paret a baix. Van baixar, el van agafar i el van portar al veterinari. Això va ser un altre miracle.

Quan van arribar al poble, els ho van contar a la gent i es van ficar molt contents.

Un viatge pel cos de la iaia

ÀFRICA

Hi havia una vegada, un xiquet que es deia Sergi que se’n va anar amb el seu pare a visitar a la seua iaia. La iaia vivia a Menorca i era molt vella.

Un dia, Sergi es va trobar a la cuina un tarret amb una etiqueta que posava “Poció”. Sergi va tindre curiositat i es va menjar un poquet de poció i es va fer menut. El pare també va menjar un poc de poció i també es va fer menut.

De sobte, la iaia els va agarrar i se’ls va tragar. Sergi i el pare van intentar trobar un lloc per a sortir, fins que un miracle va passar perquè van arribar al cul. El pare va avisar que anaven a sortir disparats. I la iaia es va tirar un pet i els dos van sortir volant.

Després, es van fer grans com a la normalitat i van ser feliços i van viure alegres.

Una gran troballa

XAVI FRASNO

Hi havia una vegada uns amics que sempre anaven junts. Tenien 24 anys. Ells eren uns empresaris que sempre estaven a l’oficina.

Un dia van estar xerrant sobre que els agradaria tindre més llibertat, poder marxar d’excursió a algun lloc... Després de molt de temps pensant, van decidir dimitir i ara serien arqueòlegs.

Al cap d’uns mesos, ja tenien els diners necessaris per al material i el primer viatge el van fer a la comarca d’Els Ports per a buscar diferents ossos dels dinosaures de la zona.

El grup d’arqueòlegs van preguntar a un company de treball que vivia a la comarca. Els 6 joves van començar el camí pel terreny més conegut: els boscos del Nord de Morella.

Al cap de dos setmanes, van començar a buscar. Com ja s’havien estudiat la zona, va ser fàcil d’arribar-hi.

Als dos dies de recerca, van trobar el fémur d’un Estegozaur. Que llarg que era!! Uns dies després de la troballa... No s’ho podien creure! Era l’esquelet sencer... d’un Morellador!!! Quin miracle!!! Era el que ells buscaven!!!

Quan van portar-lo a mirar per uns especialistes, van determinar que sí, era un esquelet de Morellador. Els sis arqueòlegs gallecs van decidir donar-lo al museu de dinosaures de Morella perquè van pensar que era el millor que podien fer.

Ja a Galibis, van ser entrevistats i ells, contents del que van aconseguir, ho van explicar tot als mitjans de comunicació.

Un dia al zoo

MACARENA GARCIA MANRI

La meua classe va decidir anar d’excursió de fi de curs al zoo, tota la classe estava emocionada. Al final va arribar el dia. Només arribar allí, una xica va començar a explicar-ho tot, que si les normes, que si això, que si allò... Per a començar la visita va vindre una guia. Mentre ensenyava i explicava, abans de dinar, ens va dir que dinaríem a un restaurat de 3 estrelles amb animals per tots els llocs.

Després de dinar vam anar a un parc a descansar i a prendre'ns un gelat. La guia ens va dir que a les 17.30 h hi havia una actuació de dofins a la piscina, que a la nit dormiríem baix els taurons... Quan vam anar a l'actuació, una àguila es va escapar i un tros de llonganissa d'un entrepà va caure a l'aigua, se'l volia menjar però de miracle se'l va menjar el dofí, encara que després de l'actuació el va escopir.

Un Sant Antoni diferent

HUGO PIQUER BELLÉS

Era Sant Antoni a un petit poble molt estrany. Com a tots els pobles, primer de tot s'anava a buscar la llenya per a vestir la gran Barraca. El "maio" i les costelles ja estaven plantades i la festa ja havia començat. La dolçaina i el tabal no paraven de sonar, els animals van començar a caminar per tot el poble i per fi van arribar a la plaça on estava la barraca i li van pegar foc. S'anava cremant bé encara que feia una mica de vent. De sobte, una forta ventada va tirar el gran "maio". Debilitat per la força del foc va caure justament damunt d'un repetidor que donava la cobertura a tot el poble. Van tindre un gran problema, ja que avui en dia el telèfon mòbil l'utilitzem per a tot. Es pensa que encara ara no tenen cobertura. Encara que va ser un miracle que no es fes mal ningú.

Unos días muy tranquilos

DAVID ANTOLÍN FERRER

Ayer me acosté tarde, estaba mareado. A la mañana siguiente me desperté a las 8h de la mañana, me se había pasado el mareo, bajé, desayuné y me fui a la escuela. Ese día era muy tranquilo no me cruzaba con nadie, ni a mi vecino Ricardo que salía a esa hora a por el periódico. Me ponía de los nervios los gatos callejeros de la zona. Al llegar a la escuela estaba cerrada, faltaban 5 min para que abriesen. Me senté en el suelo y de repente apareció un gato naranja. Era diferente a los otros porque era naranja y el resto eran negros. Sonó la campana y dejé el gato allí. Después de salir, aún seguía allí. Lo cogí y lo dejé en el jardín de casa. A mi madre no le importaba porque ella

adoraba a los gatos naranjas. Le di de comer y de beber. Cuando me fui a dormir, me siguió y durmió conmigo en el final de mi cama. Desperté tarde y el gato había bajado. Bajé, desayuné y me fui. En la puerta del vecino había una nota: "Me he ido de vacaciones". Al llegar a la escuela había una nota escondida: "el milagro fue que no nos atraparon".

26 de maig de 2019

BRUNO MONSERRAT

Durant els últims mesos creia que no valia la pena ni pensar si podia passar o no, que ja arribaria el moment; però en els últims dies he volgut autoconvèncer-me que sí que pot ser. Avui és un dia llarg, però al mateix temps, està passant de pressa. M'he despertat amb l'esperança (o igual era només una il·lusió forçada) que sí que pot ser. Mentre desdijunava llet amb rotllo, com cada dia, però en menor quantitat avui -segurament pel fet que estava nerviós-, he estat recordant les sensacions que he tingut durant la nit... He arribat en més d'un quart d'hora de temps. No volia fer tard. Volia ser puntual i complir amb l'obligació. Tot ha anat amb normalitat, com fa un mes, que també em va tocar... Durant tot el dia, els pensaments han anat d'extrem a extrem. Aquesta vegada sí, ja toca el miracle; no pot ser, seguirà com sempre; la gent canvia, pot ser que sí; la gent seguirà com sempre, no podrà ser; quasi han vingut tots els amics, ells no fallaran; de la família Querol no han vingut els jòvens, que són els més favorables, llàstima... De totes maneres, els pensaments són per a mi. No he dit res ni a la família quan ha vingut, ni als companys... Ja fa més de deu hores que estem ací, ara acabe de fer-ho jo i anem ja a començar el recompte... Prompte sabré si passarà o no el miracle...

Una sorpresa inesperada

MARÍA SANGÜESA MARÍN

Estábamos nosotras jugando: yo a baloncesto, tres a pilla pilla, una a cuerda y mi mejor amiga a bolos. De repente, las tres del pilla pilla se escondieron detrás de los árboles y la de cuerda se ató con la cuerda en un banco. Yo y mi mejor amiga fuimos a ver qué pasaba, así que desatamos a la de cuerda y le hicimos preguntas extrañas. Fue un milagro que no nos diera un infarto

después de las contestaciones, las amenazas y los desprecios que nos dio. Enseguida nos dimos cuenta de que tenía un chip en el cuello y una cámara rastreadora. De repente, pasó un hombre con un saco. El hombre era delgado e iba vestido de negro y con un pasamontañas puesto, así que lo seguimos, se dio cuenta de que lo seguíamos, nos encerró con unos sacos viejos y nos metió en el maletero de un coche. Cuando de repente nos bajó del coche, nos sacó de los sacos y... era una fiesta sorpresa de mi cumpleaños.

El milagro navideño

IVAN T.

Una familia era pobre y no podía pagar un árbol de Navidad. Así que no la celebraron. Estuvieron dos semanas tristes porque sólo faltaban dos días para Navidad. Un día antes de Navidad, les ocurrió un milagro navideño. Que fue que todas las familias les regalaron un árbol de Navidad. Y al final, celebraron la Navidad juntos y felices para siempre.

Unes vacances molt emocionants

ÀNGELA MARTÍNEZ RIPOLLÉS

Açò va començar un dia a les set de la matinada. Marc s'havia de despertar prompte perquè se'n tenia que anar de viatge amb la seva família a Almeria. Quan ja van arribar a l'hotel, van anar a recepció i es van trobar amb una altra família que es quedava allí també. Quan anaven a pujar a l'ascensor Marc es va trobar a Paula, una xiqueta que també es quedava allí. Paula era guapa, graciosa, alegre, simpàtica... ho tenia tot per a Marc! Estava completament enamorat. Quina casualitat que les habitacions estaven una al costat de l'altra. Marc i Paula es van fer molt amics: anaven a dinar a l'hotel junts, a la platja i fins i tot es parlaven pel telèfon de les seves mares. Els seus pares també es van fer molt amics i van fer moltes excursions junts: unes al poble, unes altres a la platja i moltes més. Un dia van anar a bussejar i Paula es va quedar atrapada a una roca molt gran. Marc intentava fer tot el que podia per traure-la però era impossible. Després de deu minuts fen molta

força, Marc va decidir anar a buscar ajuda. A Paula se li anava gastant l'oxigen cada vegada més. Després de cinc minuts Marc va tornar amb els pares i va ser un miracle que Paula no gastara tot l'oxigen.

Un succés inesperat

INÉS PASÍES TOSCA

Això diu que eren dos germans amb el seu gos que van anar a un bosc on ells tenien una casa. El germà gran se'n va anar pel bosc fins a un moment que es va adonar que es va perdre i es va sentir molt trist. Les llàgrimes arrabassaven la seua cara. Mentre plorava es va caure per un barranc i es va quedar inconscient. Va ser un miracle que no es matara!

El seu germà menut es va adonar que tardava molt i va anar a buscar-lo amb el seu gos. El germà estava molt preocupat i també plorava perquè no el trobava. Mentrestant el germà gran encara seguia inconscient i l'altre germà el seguia buscant desesperat. La desesperació el menjava per dins, no podia més! En un moment es va trobar una sabata, el gos la va olorar i va començar a córrer; el xiquet el seguia, al moment va veure un barranc i ja pensava que estava mort. Va baixar curosament i el va agafar al cavallet. El va portar fins a la casa on va estar dos dies inconscient. Quan es va despertar li ho va contar tot al germà gran que no es creia el que li havia passat i li va donar les gràcies.

L'aparició de Scream

SERGI AGUILAR FERRER

Un dia, un xiquet va eixir de la seva casa a comprar. Mentrestant, va passar per un carrer abandonat. Darrere d'un contenedor de brossa, va sentir un soroll. Es va girar cap al darrere i era Scream que el perseguia. El xiquet, ràpidament se'n va anar corrents cap a casa. Li va dir a la seva mare que li perseguia Scream i la mare va mirar per la finestra que donava a aquell carreró per a veure si era veritat. En aquell moment, Scream va començar a tirar pedres. La mare del xiquet va agafar el mòbil i va cridar a la

polícia.

La policia va arribar en qüestió d'instants.

Van començar a acorralar-lo i el van capturar. Després, el van portar a la presó i ningú sabia on estava.

Tots es preguntaven on estava, sense atrevir-se a preguntar per ell, fins que un dia, el xiquet va cridar per la finestra: "És un miracle, és un miracle que a Screm l'hagen tancat a la presó!!!".

I per acabar, sols us puc dir que aquest conte s'ha acabat i, si no és mentida, és veritat.

Un somni estrany

ÀNGEL PRATS FERRER

En un moment donat, Miquel i el seu pare es van anar a la muntanya d'excursió. En arribar a la muntanya es van ficar a berenar al cim de la muntanya. Més tard van anar a visitar el castell. Aleshores Miquel es va apuntar molt i es va caure per la vora del castell i son pare el va portar a urgències. Miquel pareixia mort. Però un miracle va ocórrer, Miquel es va salvar gràcies a la ràpida ajuda dels metges. De sobte, Miquel es va despertar i era tot un somni.

L'amistat no té fi

ESTRELLA FERRER PALOS

Sempre juntes, l'una amb l'altra, amb els cors units i amb les mans agafades.

Juntes, avançarem impressionant a la gent, ensenyant-los com era la nostra amistat vertaderament. Ajuntarem les nostres imaginacions, i en això ens vàrem convertir, en dues súper heroïnes que ajudàvem a tot el món. Així vàrem seguir, dies, setmanes, mesos, fins i tot anys. Fins que va haver-hi un dia, que alguna cosa estranya va passar dins de mi, era una veu que em deia que m'havia de separar de tu. Jo no vaig fer cas, perquè

pensava que, potser, igual només fóra un mal somni i res més.

Va passar el temps i em vaig adonar que, a poc a poc, t'anaves allunyant de mi, també que ja no volies saber res meu. Jo em vaig començar a preocupar: i si s'acaba la nostra amistat per sempre?, i si em deixa sola?, què serà de mi?...

Ho sabia, em vas deixar sola, em vas abandonar. Se'm va quedar la ferida que em vas provocar, clavada al cor, però a la vegada, tots els moments que vaig passar amb tu. Des d'aquell dia, no he pogut ni pegar-li una mirada al sol, perquè ara tot és tristesa, patiment. La veritat és que ja no aguante més, des que em vas deixar a soles, no li trobe sentit a la meua vida. M'agradaria que estigueres ací, seria un miracle. Per favor torna amb mi!

El viaje a México

DANIEL OLIVARES SALES

El año pasado fui a México. Visité un barrio de pobres, que de milagro estaban vivos, y me daban mucha pena porque yo venía de un barrio de ricos.

Tenían casas y coches muy caros como: porches, ferraris... Yo haría una ONG, para ellos o que el gobierno les diese dinero y comida.

L'abella verda

RAÛL GIURAN

Hi havia una vegada una xiqueta anomenada Miracle que anava molt tranquil·leta pel carrer passejant i, de sobte, escolta una veueta que li deia: "Com et dius? La nena es va girar i al no veure a ningú, se'n va anar corrents cap a casa.

A l'endemà, al passar pel mateix lloc, va succeir el

mateix. Miracle, aquest cop es va girar tan ràpid que va poder veure una abella verda molt estranya cridant el seu nom. Miracle, miracle i a l'instant, ella va cridar...

Miracleeee, Miracleeeeeee!

Un sexenni inoblidable

PAZ LÓPEZ SEGURA

Les dotze sonen al campanar. Al placet de l'esglèsia es van preparant per grups les miraverdes, els quadres bíblics, els "torneros", les dances...

12.30 h comencen a tocar els gaiters de Morella. Arranca el retaule. Els "torneros" amb les seues varetes i els seus salts; les miraverdes amb les palmes; les reines amb les seues capes; la dansa dels oficis amb les ferramentes; les gitanetes teixint la seua barra; els angelets del carro triomfant...

-Tia! Anem a veure el retaule que arribem tard.

- Sí corre! Anem a la calçada de l'ajuntament.

Arriba el retaule. Mira tia com ballen els gegants!

Patapum!!! Ha caigut un dels gegants! De miracle no ens ha fet mal!!!

El encuentro del bosque

EDITH HERRERO MARTÍ

Papá, ¿puedo ir a jugar con mis amigos ? dijo Hugo. Hugo, ¿con quién vas a ir?, con Adam y con Andrei . ¿Dónde iréis a jugar? Seguramente estaremos en la cabaña secreta que tenemos en el bosque. Allí estamos intentando descifrar un mapa que tiene muchos dibujos y muchas letras. De acuerdo, ves, pero vuelve antes de que se haga de noche. Vale papá, me llevo el móvil por si pasa algo.

Hugo se fue a jugar y, cuando se adentraron en el

bosque, Hugo se tropezó con un tronco y de milagro no se cayó. Poco rato después ya estaban en la cabaña intentando descifrar el mapa. Ádam decía que indicaba que había un tesoro escondido, pero Andrei decía que indicaba que pasaba algo pero no sabía bien qué.

Horas después descubrieron que indicaba que estaban en un bosque donde había seres invisibles. Al volver a casa, Hugo, Ádam y Andrei se cayeron dentro de un agujero. Hugo, como llevaba el móvil, llamó a su padre y le dijo que fuera a buscarlos. El padre fue a buscarlos y volvieron a casa.

Cuando llegaron a casa escucharon por la tele que decían que unos niños habían encontrado el bosque que todo este tiempo se había estado buscando y el bosque se llamaba el bosque de los seres invisibles. Los niños se pusieron muy contentos, y el padre les dijo que fueran a ducharse, luego a cenar y adormir. Al día siguiente, los que trabajaban en la tele fueron a hacerles una entrevista a los niños y, Hugo, Ádam y Andrei se pusieron muy contentos y desde entonces son muy famosos. Como recompensa se fueron de excursión a Madrid.

Un miracle

VITO MILIÁN TRAVER

Fa molts anys en un poblet hi havia un xiquet, es deia Dylan. Dylan era alt i primet i no tenia amics, sols tenia als seus pares i un gos. Un dia el pare de Dylan va caure malalt, la malaltia era incurable. Dylan, desesperat pel seu pare, corregué pel bosc per a demanar ajuda però no va trobar a ningú. Va veure una llum que s'apropava a poc a poc cap a ell. Dylan no va córrer, espantat es va quedar quiet com una pedra molt dura. La llum es començà a propagar i digué que si volia trobar la cura, havia de buscar tres ingredients: una llàgrima de gegant, un ull de granota i un pèl de Pegàs. Dylan, al dia següent, va anar amb el seu gos per la llàgrima del gegant.

En una muntanya trobà al gegant. El gegant sols li

donaria les llàgrimes en una condició: que poguera riure. Dylan començà a fer bogeries i a comptar acudits que sabia. Fins que en una bogeria el gegant no va aguantar i es va riure. De la risa va plorar, i una de les llàgrimes va caure a la poció de Dylan. Després va anar a una bassa i el seu gos molt àgilment agarrà una granota i li la donà a ell, molt ràpidament li va arrancar l'ull. En tres dies va agafar el pèl, va anar a la seva casa i li va donar la poció a son pare. Va ser un miracle.

Un membre més de la família

IRIS ILLIE ROYO

Un dia d'estiu, la meua mare ens va preguntar al meu germà i a mi si volíem sopar al balcó i li vam dir que sí.

Vam traure una taula i coixins per a sopar i la nostra mare ens va preparar una amanida. Mentre acabàvem de sopar va passar un home que portava dos gatets i ens va dir:

- Hem trobat tres gatets però un no es deixava agafar.

L'home se'n va anar i jo li vaig dir a la meua mare:

-Mama, podem anar a buscar el gatet?

I la meua mare em va contestar que ja veuríem, que primer hauríem d'acabar de sopar. Quan vam acabar de menjar vam anar a veure si trobàvem al gatet. Em vaig ficar una jaqueteta i vam marxar. El meu germà es va trobar uns amics i va anar amb ells. La meua mare i jo vam estar trenta minuts per a buscar al gat i com vam veure que no el trobàvem vam tornar a casa. Quan vaig veure a mon germà portava un gatet molt xicotet i ens va dir:

-Quin miracle que no l'haja xafat un cotxe!

Jo em vaig alegrar molt perquè era el gat que no es deixava agafar!

Ens el vam quedar i el vam anomenar Robin perquè era un gatet que em recordava al personatge.

QUINA SORT VAM TINDRE!

Un matí d'aventura a la platja

IVANA ADELL GINER

Marta va eixir de casa perquè tenia massa ganes d'anar a la platja. No va dir res a ningú, ni a sa mare ni a son pare. Com era tan tremenda, era normal que ho fes. No era la primera volta que feia això de marxar de casa, ni tampoc la segona. Els seus pares ja havien viscut l'experiència de què la seua filla marxara de casa sense dir res. Però aquesta vegada no va ser igual.

Es va preparar la bossa de la platja, va marxar i els seus pares no van sentir la porta ni res. Ella va marxar tota decidida de camí a la platja. Quan va arribar a l'arena es va asseure en un lloc que hi havia lliure, va estendre la tovalla i... com feia tanta calor va anar de seguida a l'aigua.

Al cap d'una estona els seus pares es van adonar que Marta no estava per cap lloc de sa casa. Com ja sabien que quasi de segur estava a la platja, van anar en un raconet on quasi sempre es posaven ells però... Marta no estava allí.

Bé, van estar una estona pensant que fer, i al final van decidir anar caminant per la platja a veure si per un lloc o altre estava Marta.

Els seus pares van tindre una sort que quasi no se la van creure. Va ser un miracle que estiguera per allí, una mica amagada entre tota la gent que estava per la platja!!!

Un día en la montaña

IVAN SABATER BONO

Mientras estábamos subiendo la montaña...¡Nos sorprendió un jabalí! De milagro no se llevó a mi tío por delante. Nosotros nos reímos, pero él se asustó.

Mi padre le hizo una foto al jabalí que era muy grande, pesaría unos 120 kg. Seguimos subiendo y al final, llegamos a la cumbre de la montaña cansados.

Después, bajamos rápidamente la montaña y fuimos a cenar a casa de la abuela.

Jugamos en la calle a fútbol, pero mi primo dio un balonazo y se quedó la pelota en el balcón del vecino. Justamente, esa casa era la del colombiano al que llamaban “el ogro”. Era el hombre con más mala leche del pueblo. Decidimos llamar al timbre y entrar todos a la vez. Salió la madre del colombiano y... nos invitó a una coca cola.

El miracle dels enemics

PERE MILIAN

Fa molt de temps quan les bèsties parlaven i els hòmens callaven, un dia tal com avui, estaven molta gent jugant a consoles d'una sala de jocs.

Mario, un personatge de la consola, va anar a vore a Perch i de sobte, van aparéixer uns núvols i Mario va dir: “What’s? What’s?”. Es va sentir un riure: “Ja, ja, ja, ja”. I va ser Boueser, se’n va emportar a Peach. Després van sortir Luigi, Sonic i Yoshi. Lugi, Mario, Sonic i Yoshi van lluitar i van guanyar a Donk King Kong, Link, Waluigi i Wario, que tots eren molt roïns. Finalment es van trobar amb Boueser i amb Peach. Per fi, es van fer tots amics: “Oh, quin miracle!”. I van fer una festa tots junts.

El mag que no sabia fer màgia

ADRIANA SÈMPERE

En un racó del món on tenia nas tothom, vivia un mag als afores d'un poble molt menut.

El mag era jove, alt i amb unes celles peludes. Aquest bruixot tenia dos greus problemes: no sabia fer màgia i estava enamorat d'una princesa.

Ell ho intentava, però mai li eixia com volia. Un dia, fent màgia, li va aparéixer un follet i el mag li va explicar que al poble del costat hi havia un joglar que li

podria ajudar a aprendre els trucs de màgia cantant. El mag va anar a aquell poble i va parlar amb aquest joglar. El joglar li va explicar tota la història i li va contar el secret.

Finalment, va aparéixer el miracle: el mag va trobar la màgia i l'amor i es va casar amb la princesa.

Sergio Beser i la Gemma

SERGI

Hi havia una vegada un xic que vivia a Morella que es deia Sergio Beser. Un dia, estava passejant quan de sobte, es va trobar una cosa brillant al terra i era una gemma. Va buscar al mòbil i va llegir que les gemmes concedien tres desitjos.

Quan va arribar a la plaça de Morella on vivia, va guardar la gemma damunt de la taula. Després, Sergio Beser es va posar a pensar els tres desitjos. Al cap d'una estona, va pegar un bes i se li va ocórrer que volia anar a Xina; la gemma li va portar a Xina i va dir: “Miracle!”.

Després va dir: “Ara vull anar al Japó”. I va aparéixer allí i va dir: “Miracle! Ara em falta l'últim desig. Ja ho tinc, vull demanar Ya te como”. I li va aparéixer tota però tota la tenda de Ya te como i va tornar a dir: “MIRACLE”.

Finalment, van menjar Ya te como tota la vida.

Unes vacances inesperades

ADRIÀ

Fa uns quants anys, hi havia una família que vivia a Benicarló. Un dia van decidir anar-se'n de vacances a una ciutat de Castelló, a Morella.

Quan hi van arribar, allí es van instal·lar a una casa rural que es deia Casa Candio. A l'instal·lar-se, se'n van anar per la ciutat que hi havia. A l'arribar a la plaça

del poble, hi havia 3 bars restaurants. El xiquet que es deia Oriol, li va preguntar als pares que si podien anar a sopar, i els pares li van dir a la vegada: “Val, anem a sopar!”. Aleshores, van anar a sopar a un restaurant que es deia La Creu. A La Creu van sopar de luxe. A l’acabar de sopar, van tornar a la casa rural.

Al dia següent, van anar a un parc que hi havia als afores del poble. Mentre el xiquet buscava els “columpios”, el pare se n’havia anat a comprar el periòdic al quiosc de la ciutat mentre que la mare estava parlant per telèfon, el xiquet es va caure barranc a baix. La mare es va donar compte i va anar corrents per vore si el xiquet havia caigut. I sí que havia caigut, però es va aguantar amb una branca per no caure. La mare es va ficar nerviosa i va cridar i als bombers van acudir al moment i van poder rescatar al xiquet. “Ai, quin miracle que no li ha passat res al meu fill!!”. La mare li va dir al fill: “No et tornes a columpiar mai més tan alt, que has vist que el que et passa”.

Oriol no es va tornar a columpiar mai més tan alt en la seua vida.

Dentro del videojuego

ALBA GUARDIOLA PITARCH

Yo estaba allí haciendo los deberes pero, de repente, mi móvil sonó. Me mandaron un mensaje diciendo: ¿Lucía quieres jugar a un nuevo juego? Yo le dije que sí, y de repente atravesé un portal del tiempo.

Cuando me di cuenta aterricé en el videojuego. Allí había una nube que me dijo que si quería salir del juego tenía que pasar unos niveles y ganarlos pero, la nube me estaba mintiendo. Él, sin querer, había creado un virus y, si no pasaba los niveles, el virus no se iría pero yo no sabía que me estaba mintiendo y comencé el juego.

Me encontré con otros jugadores que tenían que competir conmigo, ellos solo pensaban en ganar y les expliqué todo lo que me había pasado. Por fin logré convencerlos y, de milagro, pude ganar el juego.

Cuando terminé el juego pasé a otro portal para aterrizar en el otro nivel. Mientras iba por el portal me encontré con un objeto que servía para programar algo que tú quisieras. Aterricé en el otro nivel y también logré convencer a las otras compañeras pero ellas estaban programadas para jugar y no perder.

Me di cuenta de que había un virus. Había muchos animales pequeños que cuando pasaban hacían desaparecer las cosas. Me acordé de que tenía el programador, lo utilicé pero no me sirvió de nada. Después encontré otro programador y finalmente logré ganar .

Un carnestoltes inolvidable

NOA ALMELA JUAN

Tenim una nova alumna!! -va dir la professora. Ana, l’alumna nova, es va ficar molt nerviosa, es va seure al fons on no hi havia ningú... i va començar la classe. A l’hora del pati va veure que tots jugaven a la corda. Ana els va preguntar si hi podia jugar, i li van dir que sí.

El cap de setmana següent era carnestoltes, una festa de disfresses. Ningú la va avisar, perquè els seus companys pensaven que ja ho sabia.

Quan va arribar el dia de carnestoltes tots els seus amics van quedar a la plaça principal del poble. Tots anaven disfressats, tots menys ella, que no ho sabia. Quan es va adonar es va ficar a plorar. Aleshores, tots els seus amics es van ficar d’acord per a deixar-li cadascú una cosa que portava i així disfressar-la a ella també. Ana va pensar que era un miracle. Es va ficar molt contenta. Era el seu primer carnestoltes i no l’anava a oblidar mai, gràcies als seus companys.

Un avión

ADAM MILIAN QUEROL

En un avión que viajaba de España hasta Canarias, viajaban dos chicos llamados Álex y Àngel. Estaban

desesperados por llegar porque había una feria muy chula.

Las turbinas del avión se apagaron y caían en picado hacia el mar. Los dos gritando.

-¡Voy a morir!

-¡No, yo moriré antes!

De repente, en medio del mar Mediterráneo, surgió un milagro en ese momento, cuando estaban a cincuenta metros del mar, se encendieron las turbinas y no se murieron.

-Estamos vivos.

Así el avión aterrizó en la pista más cercana y aplaudieron al conductor.

Sols tu i jo

DIDAC IBÁÑEZ RIERA

El curs passat em va ocórrer una cosa que mai m'havia passat: em vaig enamorar d'una xiqueta. Es deia Marta. Ens vam conèixer un dia fent escalada. Marta ja feia molt de temps que anava i escalava molt bé, per a mi era el primer any. Una de les moltes vegades que pujava ens vam creuar d'alt. En aquest moment va succeir el miracle: els seus cabells llisos i brillants, un somriure d'orella a orella i els seus ulls obscurs em van enamorar. El problema eren les seues amiguetes, que si ho descobriren, s'adonaria tot el col·legi i s'embolicaria grossa!

Va passar un temps i al final em vaig decidir. Li vaig preguntar que si em volia i em va dir que sí. Des d'aquell moment ens vam estimar moltíssim en secret. Aquest any vaig a 6é i ella a 5é de primària; els dos seguim anant a escalada. Estem quedant després d'anar-hi, els dissabtes pel matí i per la vesprada. Mai m'ho havia passat tan bé. Al col·legi també anem junts però dissimulant perquè no ens pesquen.

Et vull!!!

Res com els amics

ALBERT FABREGAT MONSERRAT

Un dia estava sol a la meua casa mirant la televisió i com em feia mal el cap, vaig anar a cridar algun amic per a jugar. Primer vaig anar a cridar el meu amic José. Ell em va dir que entrés dins de la seva casa. Quan vaig entrar vaig veure que estava jugant a la play.

Quan ho vaig veure li vaig dir:

-”En lloc de jugar a la play, anem a jugar al carrer”

Va ser un miracle que vingués en mi.

Vam anar al tint a jugar i mira quina casualitat que ens vam trobar tots els amics de la nostra edat. Havien col·locat un gronxador nou molt divertit perquè era molt gran i cabíem tots. Total, que ens vam quedar tot el dia allí.

Quan es feia de nit vaig acompanyar a José a la seva casa. Mentre caminàvem ell em va dir:

-”Gràcies, Albert. Si no fora per tu, no m'ho haguera passat tan bé”

- “En lloc de dir gràcies, millor la pròxima vegada que no t'haja d'anar a buscar”.

De tant en tant, pots jugar als videojocs però, per favor, no canvies els amics i les risses per estar a casa tot el dia sense relacionar-te amb ningú.

Pablo i el miracle

ANTONIA DARIA ICHIM

Hi havia una vegada dues xiquetes anomenades Marta i Laura. En eixir del col·legi sempre anaven a la biblioteca per a fer els deures juntes. A elles no els agradava el col·legi, per això s'ajudaven a fer els deures. En eixir de la biblioteca sempre anaven al parc a jugar amb els amics.

Quasi sempre jugaven al mateix joc, però Carme la companya de classe de Marta i Laura va proposar un altre joc. Tots els xiquets volien jugar, menys el xiquet que sempre estava sol.

L'endemà Marta va anar a parlar amb Pablo, el xiquet que sempre estava sol.

Ell li va dir perquè estava trist. Era perquè els seus pares sempre renyen.

Unes quantes setmanes després les xiquetes van anar al parc i van veure arribar una furgoneta amb la paraula "Casa d'acollida" escrita. Marta i Laura es preguntaven perquè havia aparcat allí, van veure que Pablo s'alçava i es dirigia cap a la furgoneta. Aleshores va succeir un miracle, els pares del xiquet van aparèixer i li van dir a l'home de la furgoneta que Pablo es quedaria al poble perquè s'havien penedit molt de donar-lo a la casa d'acollida.

Des d'aquell dia Pablo es relacionava amb tota la gent i jugava amb tots, els seus pares van deixar de renyir perquè el seu fill fora feliç.

Los 20 ladrones

DAVID NICOLA VIDAL

Había unos ladrones disfrazados de ladrones que dijeron que iban a pintar todo el banco pero eso era mentira. El jefe de los ladrones dijo: ¡¡Todo el mundo al suelo!! Todos los que estaban allí. Todos estaban en el suelo, el jefe de los ladrones hacía propuestas para llevarse todo el dinero y que les pagaran los policías un autobús sin conductor. Pero eso creían que era mucho dinero. A los clientes del banco, a todos, los ataron y también a todos los encargados. Al día siguiente todos los policías, hasta los militares, se reunieron y decidieron rodear el banco por todas partes pero había algunos que no se atrevían. Uno de los policías les dijo: ¡¡¿A qué has venido, a ganar o a salir como un cobarde?!! Se lo pensó y dijo que había venido a ganar, entonces como había mucha gente que vigilaba la zona. los mataron a casi todos los policías que habían entrado. El jefe de los ladrones vio a un niño jugando a la Nintendo Switchs, se la cogió de las manos y el niño se puso a llorar. Entonces, después, negociaron el jefe

de los ladrones y el policía. El ladrón dijo que quería un avión para los 20 ladrones, entonces el policía no sabía qué hacer. Cuando era el día de pagarles, les llevaron todo el dinero y cuando dejaron a las personas libres ocurrió un milagro porque a todos los ladrones los mataron, a todos gracias a la policía....

La nueva carretera

POL SEGURA BOIX

Durante el 2018, se pusieron a arreglar las curvas de Vallivana. Por mi bien, porque siempre me mareaba y al final vomitaba pero, eso no importa. Parece que no avanzan mucho, por lo menos eso es lo que yo creo. En los primeros días se pusieron a excavar y un buen trozo de árboles tuvieron que cortar. Más hacia delante, pusieron más maquinaria. Luego iban podando, colocarían todos los pilares de los puentes, al menos creo que habrá más de uno. ¿Tú lo sabes?

Yo creo que antes del 2020 no lo acabaran. Cuando paso, compruebo que ya van poniendo algún pilar y al lado de la carretera hay algún montón de tierra, donde alguna vez he visto algunas cabras. Yo espero que la nueva carretera sea más segura, porque si se vuelve a caer un camión por el puente... ¡Sería un desastre! Y con las nevadas, yo no sé lo que pasará. ¿Tú lo sabes? Por lo menos tenemos a los bomberos. Yo creo que sería un milagro que lo acabaran en el 2020. Luego se escuchó una gran explosión, resulta que fue una máquina excavadora que explotó.

La historia morellana

ÀLEX ADELL RIPOLLÉS

En el pueblo de Morella, en el dos mil diecisiete, Ferrero Rocher declaró a Morella como uno de los pueblos más bonitos de España. Para mí fue un milagro que eso ocurriera. Bueno, también el Anuncio, las carrozas,

las guerras de confeti. ¡Qué recuerdos!
En dos mil dieciocho fue el milagro del Sexenio, las fabulosas danzas como por ejemplo: los Torneros, Artes y Oficios, la Corroquina, los Teixidors...
Y lo más importante de esos nueve días era “La Mare Déu de Vallivana”. Eso es lo mejor del año pasado pero luego está el dos mil diecinueve que, de momento, es un año muy normal, no ha ocurrido nada guay, solo la clase, los amigos, la familia... ¿Qué pasará? ¿Otro milagro, algo importante? No lo sé pero espero que nos mantengamos todos unidos, sin miedo y sin violencia.

La gran amistad

CLARA ROYO REDO

Aquell dia Laura estava més trista que mai, no tenia ganes de res, ni de jugar, ni de ballar ni de riure. Callada durant tot el dia fins que a l'hora del pati va anar al seu racó meravellós al què sempre anava. Va estar 20 minuts a soles, trista i callada fins que al cap d'una estona va trobar un paper... I va dir:

- I aquest paper?

Quan el va veure, se'n va recordar de fa un any amb la seua millor amiga que, per desgràcia, es va haver de mudar a la capital.

Laura se'n va posar molt, molt trista, encara més del què estava, i va decidir anar de viatge a buscar-la.

Quan per fi va trobar la seua casa, van decidir passar la tarde juntes.

Tres anys després, les seues amigues li van donar la pitjor notícia del món... La seua millor amiga va morir en un accident de tràfic. Es va posar a plorar perquè sabia que no la veuria mai més. En aquell moment va recordar que el somni de la seua millor amiga era frenar la contaminació global i va decidir formar una campanya de reciclatge.

Des d'eixe moment, Laura començà a creure en el miracle de l'amistat.

La selva milagrosa

SARA ZAFRA MESEGUER

Había una vez un león que estaba en la selva y se encontró con un cazador. El cazador persiguió al león hasta su casa.

Cuando el león salió se encontró a un gato y una gaviota y les preguntó:

-¿Queréis jugar conmigo al pilla-pilla?

-Si. Genial dijeron.

Se pusieron a correr hacia un lago muy grande y encontraron un elefante y un oso jugando.

Les dijeron:

-¿Queréis jugar con nosotros?

-Si, contestaron ellos.

Y jugaron todos al pilla-pilla.

Mientras jugaban se encontraron con una jirafa herida y a un cocodrilo que se la quería comer.

Todos fueron a rescatarla y un avestruz que era médico la curó.

¡Era un milagro!

Ellos le enseñaron al cocodrilo a no comerse a nadie.

Otro día se encontraron al cazador que estaba muy triste, porque lo habían despedido de su trabajo.

Y ellos le preguntaron:

-¿Por qué te han despedido?

Porque dije que había un leopardo y que lo cazaría, pero al final no pude cazarlo, porque era muy rápido.

El león le dijo:

-¿Quieres ser nuestro amigo?

Contesto SI.

Desde entonces vivieron todos juntos y el cazador protegía a todos los animales de la selva.

La flor especial

ALEXANDRA GAIA HORVAT

Estava jo a una festa, feia mal oratge. Jo amb les meues amigues vam anar a un restaurant on vam sopar.

Al cap d'una estona vam anar-se'n a casa. Em vaig adonar que algú hi havia al meu armari, era la meua gata. Va ser un miracle! Era la meua gata, ja em pensava que algú estava a la meua habitació.

Al següent dia vam anar a esmorzar al bar xinés, ens van donar una galeta amb forma de flor molt deliciosa. Jo em vaig adonar que la meua flor era més especial que les altres. Aleshores, va vindre Ramó i em va dir que guardara la flor perquè en un dia apareixerà un missatge.

A l'endemà, va aparèixer el missatge, deia: "tindràs una vida amb molta amistat". Jo, emocionada, vaig cridar a la meua amiga. Ella estava més emocionada que jo. Vam anar al bar xinés, Ramó em va dir que el missatge el guardara com una flor especial.

El llibre encantat

FERRAN TRILLES GARCIA

Hi havia una vegada un xiquet que es deia Antoni. Antoni sempre treia deus als exàmens.

A l'estiu va anar de vacances a Oxford. En arribar a l'hotel Costa Rica, van deixar les maletes. Després van anar a una llibreria, una llibreria encantada però ells no ho sabien.

A la llibreria, Antoni es va quedar fascinat amb la quantitat de llibres que hi havia.

Si deies les paraules màgiques es feien els conjurs.

Quan va obrir un llibre va cridar a sa mare i sense voler va dir unes paraules màgiques, un llibre de l'altra punta de la biblioteca el va portar i el va absorbir. Era un miracle.

Sa mare quan va arribar i no va veure a Antoni es va estranyar i el va començar a buscar. No el va trobar de cap de les maneres.

Quan Antoni estava dins del llibre era com si estiguera dins d'un... ordinador?

Com ell era molt llest va anar al Google i va buscar: com eixir d'un llibre encantat.

Però com era un llibre no tenia els mateixos coneixements que un ordinador, es va col·lapsar i en aquell moment va caure a una pàgina de... monstres?

En vore'l els monstres es van presentar. Eren: Rita, Roco i Jorgius.

Entre els 4 van pensar que si anaven a l'USB i intentaven expulsar-lo podrien eixir. I així va ser: van aconseguir escapar.

A l'eixir Antoni va veure a sa mare i es van abraçar.

L'avi convertit en dimoni

ASIER SEGURA ARRIBAS

Hi havia una vegada un avi que vivia a una petita aldea a una petita casa que tenia el sostre de palla i les parets de pedra.

L'avi era molt feliç allí però vivia un poc inquiet per una llegenda d'un gran mag de gel que vivia dalt dels núvols i raptava a tots els avis. La llegenda deia que un dia un avi de l'aldea es convertiria en un dimoni i els salvaria a tots.

Dos mesos després aquell dia va arribar i de miracle que no li va tocar al nostre avi sinó a l'avi de la casa del costat. Aquell avi va pujar volant als núvols i li va donar una bona patada al cul d'aquell gran mag i va deixar lliure a tots els avis de l'aldea.

El reto

ANDREI CHIVU

En el bosque, Toni y yo nos propusimos un reto: llegar hasta la montaña más alta. En el bosque teníamos donde refugiarnos.

Al día siguiente empezamos a subir. Los primeros metros eran fáciles, todo sencillo, todo bien pero a medida que subíamos la montaña se iba complicando.

Las rocas cada vez se hacían más grandes, los ríos más caudalosos y decidimos pasar la noche allí.

Al día siguiente, por la mañana, empezamos a subir. Cada vez que nos acercábamos a la cima había más y más... niebla. Al pasar la niebla se hacía más pegajoso y más estrecho. Toni, de milagro, no se cayó por el acantilado. Lo ayudamos y... no podía creerlo, ¡estaba en la cima!

El turisme de Morella

ÀNGEL CIVES VIÑALS

Fa molts d'anys Morella era un lloc a on no hi havia gens de turisme perquè estava tota destrossada, allí les úniques persones que vivien eren tots pobres. Així que quan el Rei de la Comunitat Valenciana es va enterar que Morella s'estava destruint va demanar ajuda a la gent de la Comunitat Valenciana perquè pogueren arreglar-la. Al final van anar a arreglar-la unes 2000 persones aproximadament. Era un miracle!

El Rei no pensava que tantes persones estaven convençudes per a arreglar-la. Aleshores començaren a anar tots en grues, en camions plens de parets, portes... Als pobres que vivien a Morella els van portar a un mas mentre que arreglaven tota Morella. Passat un any havien acabat les obres, l'únic que faltava era els habitants, així que van portar als del mas una altra vegada a Morella però com eren tan pocs habitants les 2000 persones que van arreglar Morella van decidir quedar-se a viure i des d'eixe dia els turistes venien molt a visitar Morella.

Història profunda

GABRIEL SOUSA CROITORU

No sé cómo pasó, perdí a toda mi familia... Recuerdo que fue el 26 de junio de 2015. Era una noche oscura, perdida y silenciosa. De pronto se escucharon pasos.

No sabía quién era pero sé qué intención tenía. Me levanté con una pistola de dardos, pero era demasiado tarde, él se fue y no estaban mis padres. Pensé que estaba solo, me dormí y recuerdo que alguien abrió la puerta. Era de día y fui a la policía, y... Aún siguen los policías buscando, sin parar, al asesino. Aquel día estaba asustado, me fui a Burriana con mi hermano, me dijo que "no me preocupara". Yo le creí.

Un día, por la tarde recibimos una llamada de la policía diciendo que había encontrado a mis padres. De repente se apagó la luz, me asusté, mi hermano no estaba, se escuchaban sonidos, eran pasos lentos. Me puse debajo de una cama y de repente ¡algo me cogió mis pies y me arrastraba!, lentamente. La policía entró, me vio y disparó a ese bicho. ¡Pum, pum!

Lo mataron. Para mí fue un milagro porque gracias a eso, me salvé.

Ahora sé que el fantasma de mi padre, mi madre y mi hermano estarán ahí apoyándome para siempre.

El "miracle" del canvi climàtic

SOFIA CUENCA JOVANÍ

Aquesta és la història d'una xiqueta que es diu Sonia. Sonia és una xiqueta que té onze anys i viu a Morella. És una xiqueta molt inquieta i extrovertida, no para mai en casa. A ella li agrada molt eixir a jugar en els amics i en les amigues, les seues aficions són tocar el piano i jugar a handbol.

Sonia odia l'hivern perquè la seua mare li fica molta roba i sempre va moltíssim abrigada. No pot eixir a jugar al carrer, ja que sol fer molt de fred o es fica a ploure o a nevar o a granitzar.

També hi ha molts dies amb núvols o molt de vent.

Quin rotllo d'hivern!!! Ja li agradaria a ella que vinguera l'estiu!

Un dia li suspenen les classes de piano per una gran nevada i un altre dia l'entrenament de handbol per les fortes pluges. Eixe cap de setmana es suspenen tots els

partits. Quina ràbia! Tampoc pot eixir en els amics i tot açò per culpa de l'hivern. Què mala pota!!!

Un dia al matí a l'alçar-se va veure el cel tot blau, clar i sense cap núvol i un sol radiant. La neu se n'havia anat!

Va eixir al balcó i més contenta que unes pasqües va cridar:

-Quin miracle, ja ha arribat l'estiu!!!

Aquell matí va ser un moment màgic per a Sonia.

I amb el canvi climàtic potser ja es queda per sempre l'estiu amb nosaltres.

Viscaaaaa l'estiu!!!

El milagro de Morella

PAU MESTRE MARCOBAL

Estaba yo en Morella y de repente hubo un milagro, estaba Cristiano Ronaldo. Cuando lo vi, fui a que me firmara la camiseta del Real Madrid, me la firmó y de repente desapareció.

Lo busqué por todos lados, hasta en mi casa pero tampoco estaba. Se lo conté todo a mi padre, le dije que Cristiano me firmó la camiseta del Real Madrid. También le dije que me contó muchas cosas sobre él y que me dio: 10.000 euros, un balón de la Champions, una camisa del Real Madrid verdadera y que había decidido que Morella fuese famosa como él. De repente en Morella no paraba de venir más y, más y más gente gracias a Cristiano Ronaldo.

Desde ese día, yo siempre llevaba la misma camiseta y siempre jugaba con el mismo balón.

El cemetenrio milagroso

IVÁN IBÁÑEZ BOIX

Iba yo paseando por la plaza, tranquilo. Marcos era el científico loco de Morella, siempre hacía muchos

inventos pero, ninguno valía. La gente le decía que dejara de ser científico pero, él nunca se rendía. Al día siguiente se enteró de que su abuelo había fallecido, entonces se fue rápidamente al laboratorio y formó un líquido muy verdoso.

Fue al cementerio, antes de enterrarlo le puso el líquido en su boca y ¡¡resucitó!! Fue un milagro. A partir de ese momento, iba siempre al cementerio a resucitar a gente pero, sólo resucitaba a la gente que conocía.

Un día vino una persona que resucitó, le cogió la posición y le puso unas hojas de romero. Marcos fue otra vez al cementerio a resucitar gente pero, como puso el resucitado hojas de romero, la gente resucitaba pero eran "zombies".

La gente estaba siempre dentro de casa, las tiendas estaban todas cerradas. Todos los "zombies" se encontraban en lo alto del castillo, el alcalde de Morella tuvo que llamar al ejército de España. Pero no pudo hacer nada, entonces tuvo que venir el ejército Europeo. Este ejército tuvo que estar semanas y meses intentando matar a todos los "zombies". Al final lo consiguieron pero aún faltaba el zombie más grande de todos, "el zombie rey". Estaba escondido en una parte del castillo. Marcos un día fue a investigar al castillo y escuchó unos sonidos en un pozo muy profundo, era el "zombie".

Dins d'un videojoc

AITANA PÉREZ OLIVA

- Laia: Mare, perquè no em deixes jugar més? Si no estic enganxada.

- Mare: Sí, sempre a les nits et veig que estàs jugant...

- Laia: No, no és veritat.

- Mare: Hui és l'últim dia, demà ja no el tindràs.

- Laia: Val doncs me'n vaig ja a la meua habitació! Què passa?! No està la meua habitació, hi ha una porta...

Vaig a entrar.

Aaaahhhhh !!!!

Ja no està la porta però allí hi ha una nota: «si vols

eixir del joc, hauràs de passar tots els nivells. Tens 100 vides, pel camí podràs agafar-les i si no ho aconsegueixes, et quedaràs atrapada per sempre».

Allí hi ha un cartell que posa:

1a prova. Hauré d'anar.... hi ha 5 proves, uuufff!!

Bo, aquesta és senzilla, només he de saltar per les roques!

2a prova: he de fer una carrera patinant.

3,2,1, Ja!

Vaig guanyant!

3a prova: he de saltar a la corda 10 salts. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10.

4a prova: he de passar per aquella corda sense caure.

Última prova: Ja sé, ja m'he passat el joc moltes vegades, he de passar per allí, saltar i destruir-ho...

Ja està.... allí com un miracle està la porta a la meva habitació.

MARE !!!!!

-Mare: què passa, has tingut un malson?

¡Lo hemos salvado!

DIEGO FERRE PICADO

Son las siete de la mañana, habíamos quedado Adam, Hugo, Manolito y yo. Íbamos a ir al Everest en un helicóptero. Cuando nos dirigíamos allí, vimos un hombre herido. Manolito gritó asustado, el piloto se dio la vuelta, miró al hombre y se desmayó. Cundió el pánico, nadie sabía qué hacer.

Manolito intentó coger los mandos del helicóptero pero no supo pilotarlo. Hugo lo intentó y él sí que lo consiguió. Apretó un botón y se soltó una escalera, por ella bajamos Adam y yo con un botiquín, recogimos al hombre y subimos.

Hugo, pilotó en medio de una tormenta y de milagro no nos estrellamos.

Cuando llegamos, unos médicos lo llevaron a un quirófano. Todo esta negro, escucho el sonido de un despertador, abro los ojos y veo a mi madre con mi mochila y gritando:

-¡Diego, llegas tarde al colegio!

Entonces me doy cuenta de que todo era un sueño.

Beethoven: el perro que hizo un milagro

GABRIEL ALCÓN MALDONAVU

De repente salió una niña de su casa, la cual estaba enfadada con su madre. Beethoven le ladró y la niña le acarició. Se escuchó un gran ruido, miraron a la carretera y vieron al dueño de Beethoven en el suelo con sangre. Lo que pasó, es que había tenido un accidente. Beethoven ladró y ladró hasta que la ambulancia le escuchó.

Trasladaron al dueño de Beethoven al hospital. Desde ese día llamaron a Beethoven el perro milagro.

El milagro navideño

IVAN T.

Una familia era pobre y no podía pagar un árbol de Navidad. Así que no la celebraron. Estuvieron dos semanas tristes porque sólo faltaban dos días para Navidad.

Un día antes de Navidad, les ocurrió un milagro navideño. Que fue que todas las familias les regalaron un árbol de Navidad.

Y al final, celebraron la Navidad juntos y felices para siempre.

Un aniversari complicat

DANI

Faltava una setmana per a que Dani complira 12 anys. Ell volia fer una festa d'aniversari convidant a tots els amics de l'escola, però el dia anterior va quedar molt trist perquè li van informar que la seua tia,

que era l'única que sabia cuinar per a fer el pastís, se n'havia d'anar a una obra de teatre a Barcelona, perquè era la protagonista i no podia suspendre l'obra per l'aniversari de Dani.

Dani ja no sabia què fer perquè ja havia invitat als amics i ara li feia vergonya dir-los que no podia fer la festa. Es va ficar a pensar com poder solucionar-ho.

Al cap de dos dies, se li va ocurrir una idea: tractava de buscar per internet com fer un pastís gran i bo, encara que amb la tia eixiria millor.

Quan faltaven tres dies per l'aniversari, li va arribar un missatge pel mòbil. Ell ràpidament s'alçà del llit, mirà el missatge de la tia i: "Dani, sí que podem fer el pastís amb tu i estar a l'aniversari perquè s'ha suspès l'obra per falta de tres personatges". Dani no s'ho creia. Ha sigut un miracle molt gran que poguera estar la seua tia en eixe dia tan important. Li va donar un bes molt gran i li va dir que li volia molt.

Mis primos

JUAN JOSÉ PITARCH MESTRE

Siempre que voy con mi primo Adrián, siempre me lo paso muy bien porque juego con su perro que se llama Luky. Es un perro de la raza bretón y son los perros más tranquilos, no como los bull terrier que son los perros que más personas matan en el mundo mundial. Los que más le gusta a mi padre son los podencos. Su padre es cazador como el mío, pero él va a la perdiz y el mío al jabalí. Mi padre solo tiene podencos y alanos porque son los perros que más muerden de Morella. Adrián es mi primo segundo y mis primos hermanos son Isaac y Didac y los quiero mucho no, muchísimo. Tienen un perro muy listo como los míos.

Fue un milagro que el bulto que tenía mi primo Adrián no fuera un tumor.

Mi primo Adrián tiene una hermana que se llama Berta y va a primero de la ESO, como mi hermana Lucía, y tengo otro primo que se llama Valentino que ya va a bachillerato, tiene 17 años y el año que viene ya es "Quinto".

Yo voy a quinto de primaria. Adrián va a segundo de primaria, Isaac va a P5 y Dídac a la guardería. Dídac es pequeño, gordito y tiene unos ojos brillantes y grandes.

Isaac tiene una colchoneta muy grande que puede entrar hasta un elefante, por lo menos.

Tots hem de ser amics

MARTA TENA GUAL

Diuen els llibres que al bosc que fa molt que no plouia uns mags que eren feliços. Però un dia, una princesa i un príncep van anar al bosc i van veure la caseta dels mags. Van tocar la porta i el mag la va obrir i es va trobar a la princesa i al príncep.

De sobte, va començar a ploure i la princesa va dir: "Miracle! Com plou!". Li va preguntar si podien entrar, però el mag i la maga els van dir que no i se'n van anar molt decebuts.

Al cap d'una estona, els mags van anar al riu del bosc i van veure una sirena. Van fer màgia i se la van endur a la seva caseta. Més tard, algú va tocar la porta. Esta vegada no, ni la princesa, ni el príncep. Era un drac i van exclamar: "Miracle!".

A continuació, com no parava de ploure, el drac va exclamar: "Miracle! Com plou!". Va preguntar als mags: "Puc entrar?". Però els mags amb la seva màgia van tancar ràpidament la porta. El drac els va dir que haurien de soltar a la sirena i ser més amables amb la gent. Els mags van reflexionar. Van obrir la porta, van anar al riu i van soltar a la sirena. El príncep i la princesa van tornar a tocar la porta i el mag i la maga es van disculpar. Com continuava plovent, va dir el mag: "Miracle! Plour molt!". La maga els va dir que entraren dins de la seva caseta.

Mentrestant, va vindre el drac i la sirena. El mag i la maga estaven tan contents que van dir: "Miracle!! Miracle!!!".

Finalment, tots junts van fer una festa i el mag i la maga van comprendre que és millor estar amb amics

que només sols.

Ah, i això és tan veritat com que el conte s'ha acabat.

Un miracle

DAVID

Hola, em dic David i sóc de l'escola de Forcall. Vaig a contar-vos una excursió de l'escola que va ser horrible. Va ser en Saltapins. Va començar com sempre, jo cantant, saltant, fent tonteries amb els meus amics mentre que arribàvem a Saltapins.

Ja vam acabar de menjar, aleshores jo vaig anar a l'habitació i ve un amic i em va empenyar un amic. Em dóna contra l'extintor i vaig vore que m'eixia sang del cap. I aleshores van vindre els professors a ficar-me aigua al cap i em van portar al metge de Forcall, quan vam arribar a Forcall, estava la meua mare assustada. Em va agafar i em va portar corrents al metge. Estic bé perquè això va passar al 2017, però va ser un miracle que quan m'he donat contra l'extintor, bé que no va arribar el tall al cervell perquè aleshores, tindria un gran problema.

Tot s'arregla parlant, no lluint

MARA SEMPERE

Hi havia una vegada una mare i un xiquet que es deien Adrea i Andreu.

Un dia, li va dir la mare que si es portva bé, aniria a un lloc on les aventures són reals.

Al cap de dos dies, com es va portar bé, va anar la mare i Andreu. Van muntar al cotxe a buscar noves aventures. Quan van arribar, va ser un miracle perquè just quan van arribar, quan estaven arribant, es van trobar amb un drac que era malvat.

En eixe moment, va vindre un soldat amb el seu cavall que portava una xarxa per agafar el drac i dir-li que en

aquest poble no podia estar perquè a la gent li feia por. El drac se'n va arrepentir i es va disculpar. El soldat li va dir que tot s'arregla parlant. El van soltar i va ser lliure per sempre i no va fer cap batalla mai més. I vet aquí un drac i vet aquí un soldat, este conte s'ha acabat.

Sonic i Tails

DIEGO PÉREZ

Hi havia una vegada un eriçó cridat Sonic, i Tails, un rabosot amb dos cues. Ells eren molt bons amics. A causa de les dos cues de Tails, tots els altres animals en la seua escola es burlaven del rabosot tan peculiar, però Sonic ho defenia. Ho recolzava i li alçava l'ànim davant les rialles de Xumor, la mofeta i la zarigüella. Un bon dia, Tails anava caminant i per accident va troçar, però estranyament no va caure al sòl: "Què passa?", es preguntava Tails. Resulta que l'estrany defecte de Tails era un gran poder. Les seues dos cues màgicament li permetien volar; tots al veure quà passava, van quedar sorpresos.

Després d'eixe dia, Tails i Sonic anaven junts tots els matins. Els altres animals: la tortuga, el cavall, el gos i el gat els hauria agradat tindre dos cues. "Que cosa tan impressionant!!" deien.

Moralitat: les coses peculiars en cada persona no han de ser motiu de burles; tots som diferents i tenim dons especials.

Malentès pel premi

ARANTXA GIL CERDÁN

Com jo de major vull ser ballarina, la meua iaia sempre em contava la mateixa història, que pot ser fóra real.

Tots els anys, els ballarins més importants d'Anglaterra fan un concurs per als principiants. L'Acadèmia de Top

Ballet sempre participava, però mai hi havia sort perquè no era una acadèmia molt coneguda, així que seria un miracle que algun any guanyara.

I va arribar l'any de la sort... June va guanyar el premi com a millor ballarina de l'any!

Tota l'acadèmia estava molt feliç pel veredict!

Al cap d'uns dies, per a celebrar-ho, June va fer un berernar amb la seua bessona Sara i dos amigues:

Laura i Emma.

Total, que totes estaven parlant alegres i felices... Però Sara estava una mica estranya perquè no parlava ni res.

Al cap d'una estona, quan Laura i Emma se'n van anar,

June li va preguntar a Sara on podia ficar el seu premi, però no li va contestar. Llavors, el va ficar damunt del moble. Aleshores, Sara li va dir en mal to: "No el fiques ahí, que molesta!" Així que June li va preguntar

què li passava. I Sara li va dir: "Que no entenc per què has guanyat el premi tu i no jo, perquè ballem igual!". I June va dir: "Estaves així per això? Però si podem compartir el premi!"

I June va dir: "Estaves així per això? Però si podem compartir el premi!"

I June i Sara van dir a la vegada: "Bessones per sempre!".

"Magia potagia pota de cabra"

AITANA MESTRE

Fa molt de temps, un mag de tres anys anava a escoles de màgia. Deia "magia potagia, pota de cabra" i feia aparèixer una ampolla de vidre.

Després, va mirar al diccionari i va observar que posava "magia potagia cap de rana" i va provar a dir-ho, però no li eixia la rana i va dir que no tornaria a fer màgia mai més.

Al pas dels anys, quan anava a l'institut, un dia el professor els va dir als alumnes que havien d'estudiar el cos de les ranes. Eixint de l'institut, no hi havia cap rana. Tot preocupat, va arribar a casa i va recordar que ell, de menut, feia màgia. Així que va agafar la vareta i va provar: "magia potagia el cos d'una rana"

i va aparèixer a un bosc i va dir: "No no, jo no vull un bosc. Jo vull una rana" i va tornar a provar a fer "magia potagia el cos d'una rana" i va aparèixer a una escola. Com que no volia una escola, va tornar a casa caminant i enfadat.

Després de molts intents, va aparèixer una rana i va dir: "Miracle!". La va portar al col·legi i tots es quedaren al·lucinant.

Finalment, el mag es va fer mestre de màgia.

Aquest conte s'ha acabat i, si no és mentida, és veritat.

Les meues vacances

MARIBEL COSIER DORIS

Les meues vacances d'estiu van començar molt avorrides, perquè la primera setmana els meus pares i jo no sabíem on anar, si a la muntanya o a la platja. Jo vaig decidir que a la platja perquè ja vivim a la muntanya, això és lògic, els meus pares s'ho van pensar millor fins que van dir que anàrem a la platja de Peníscola, dos setmanes.

Quan vam acabar de fer les maletes, les vam ficar al cotxe i vam anar cap a Peníscola. El viatge va ser estressant amb el meu germà que és bastant pesat, però va valer la pena perquè quan vam arribar, l'hotel era súper xulo. Vam deixar les maletes a l'hotel, ens vam ficar el banyador i cap a la platja.

Ens vam pujar a un vaixell i vam anar més lluny del castell que hi havia. Quin miracle que teníem a un home al costat que era el monitor que estava per si passava alguna cosa. Al cap d'una estona, el monitor va adormir i no sabíem què fer perquè no es despertava. Vam començar a cridar: "Auxili! Auxili! Auxili!" Sabeu què va passar? Dos sirenes molt guapes i simpàtiques ens van ajudar fins arribar a la vora del mar, els vam donar les gràcies, però van dir que no li diguérem a ningú que elles existien.

El millor va ser que em van donar un collar de mitotxes.

La xiqueta inventora

AISHA DEVA HÖGL VIDAL

Hi havia una vegada una xiqueta inventora que es deia Aisha. A Aisha li encantava inventar coses, sempre estava inventant coses magnífiques! Un dia estava mirant la televisió com sempre, i va veure un anunci d'un concurs per a xiquets inventors. De seguida contenta per la notícia va anar a contar-li a sa mare. Li va dir: -Mamaaaaaa! Hi ha un concurs de xiquets inventors! Puc anar per favor per favor!- La mare atabalada- Clar, però no et poses així. Però on és? -Aisha tota contenta- És en morella! -Que bé;- va dir la mare -però també hem de saber a quina hora i quin dia- Aisha rapidament va dir- el dissabte dia 10 a les 4 h- pos ja pots inventar- va dir la mare. Una setmana després (dissabte 10). -Hui és el diaaaaaaaa!- va dir Aisha cridant, mentre anaven cap a Morella. Quan ja van arribar Aisha es va posar al lloc per a començar. Ja li tocava, va arribar a la taula dels jutges i els va explicar el que era, els jutges meravellats van dir en era miraculós. Quan ja van acabar tots els xiquets els jutges van decidir: -I el guanyador guanyadora esssssss Aisha per les seues botes voladores, en segon lloc Joel i en el tercer lloc Arnau, i als altres ho heu fet molt bé també.- Aisha tota feliç perquè no ho creia va dir d'alegria- he guanyaaaaat.-

La tortuga i el seu aniversari

IVAN

Fa molt de temps, hi havia una tortuga que vivia al mar amb els seus amics. El dia del seu aniversari, unes invitacions per als seus amics polp, peix, cranc i medusa. Quan va arribar a l'escola, va repartir totes les invitacions per a fer la festa d'aniversari. Primer va preparar algues, després va adornar la casa i finalment, va esperar als seus amics. Aquests no venien i va esperar

i esperar.

Al final, els seus amics van vindre i la tortuga va dir: "Un miracle vingut!". El que va passar és que aquella tortuga tenia el rellotge avançat, per això va esperar tanta estona.

Finalment, van berenar i jugar.

La vida es injusta

JOSÉ MANUEL CISCAR

Había una vez un niño de 6 años llamado Jesús. Él tenía muchos amigos y se portaban muy bien con él y él con ellos, pero los amigos de Jesús comían mucha comida en sus casas porque el el país que vivían, para ellos no era estable para vivir. Pero cuando Jesús cumplió 7 años, sus amigos comenzaron a irse y también el padre de Jesús, para ayudar desde otro país económicamente a la familia de Jesús. Después decidió Jesús en aprovechar el tiempo que le quedaba con sus amigos para jugar con ellos.

Y así que pasaron unos meses jugando con los pocos amigos que estaban con él hasta el último día que iba a estar con ellos. Y el último día intentó que ese día fuera el mejor que iba a estar con ellos. Después del viaje, él fue a un pueblo donde la familia de Jesús podía vivir bien. Jesús en el pueblo nuevo estudiaba y le iba muy bien, excepto porque le hacían bullying . Después que cada día de escuela lo estaba pasando mal, Jesús por fin consiguió un amigo llamado Álex. Para él, Álex era un milagro porque Jesús pensaba que no iba a tener amigos y si los tuvo, tal vez sólo uno, pero para él era suficiente.

Y un día, Jesús fue y llamó a sus amigos y les contó a todos lo mismo de lo que estaba pasando. Y le respondieron lo mismo todos sus amigos de Jesús, que fue: "No te preocupes, que nosotros estaremos contigo aunque estemos lejos".

Después de ese día, Jesús se llenó de valor y les plantó cara a los que le hacían bullying.

Y desde ese día, no volvieron a hacer bullying.

La chimenea milagrosa

ANNA MANUEL BRISACH

Desde una casa humilde en el centro de un gran bosque, a las afueras de un pueblecito no muy grande, empieza este cuento, viviendo en ella una familia muy trabajadora, pero sus beneficios son muy escasos. Prácticamente tenían para comer y poca cosa más.

Como todas las noches Ana, que es la hija mayor, enciende la chimenea mientras su mamá prepara la cena y su hermano pequeño juega encima de una pequeña manta en el suelo y su papá sigue trabajando hasta la hora de cenar que no llega a casa. Ana, una vez encendido el fuego, se quedó fijamente mirándolo, pensando en que la vida alguna vez les podría ir un poco mejor. En ese momento, se quitó los zapatos toda enfadada porque los llevaba todos descosidos y destrozados y sin pensarlo un momento, los lanzó a la chimenea. Pero lo último que se pensaba ella, era que en lugar de quemarse los zapatos, el fuego le devolvería unos zapatos nuevos. Fue una alegría muy grande para ella al ver que cuando los echaba a la chimenea algo viejo, el fuego se lo devolvía nuevo.

Para Ana, lo que le estaba pasando era un milagro de la vida. Con toda la alegría que puede tener una persona, fue a contárselo a sus papás, que todos juntos no podían creerse lo que les estaba sucediendo. Pero gracias a esa chimenea milagrosa, la familia de Ana empezó a vivir mucho mejor y, sobre todo, lo más importante: sonreír todos los días.

L'espasa perduda

LAIA MESTRE GIL

Hi havia una vegada una ciutat que es deia Xinga on celebraven un campionat d'espases.

La princesa de la ciutat, també volia participar, però el seu pare, el Rei, no li va deixar perquè pensava que s'anava a fer mal. Ella es va disfressar de xic, va par-

ticipar i va guanyar.

Després del campionat, la princesa va perdre la seua espasa que era màgica. El seu poder era que al qui la tenia a les mans, el convertia en qualsevol animal.

Una bruixa que passava per allí va agafar l'espasa i... MIRACLE! Es va convertir en un drac.

La princesa li va demanar ajuda al seu amic, el príncep d'una ciutat veïna. Els dos junts van començar a buscar l'espasa per tot el regne. Buscant, buscant, van passar per davant de l'entrada d'una cova i van escoltar els ronquits d'un drac.

A continuació, van entrar silenciosament a la cova i es van trobar amb un drac i, al seu costat, l'espasa màgica. Contenint la respiració i sense fer cap soroll, li van treure l'espasa i van sortir ràpidament.

Finalment, la princesa estava molt contenta perquè havia guanyat el campionat, així que ho va celebrar amb una festa per a tota Xinga.

I conte contat, conte acabat.

La bruixa i els miracles

NEUS CERDAN

Hi havia una vegada una bruixa que feia miracles. Un dia, la bruixa anava per tots els llocs dient a la gent que li concediria alguns desitjos i així serien més feliços. Ningú la creia i això l'entristia molt.

Un dia, va plorar tant que un xiquet la va animar dient-li que volia un desig. Eixe desig era que ploquera diners. La bruixa va agafar la vareta màgica i plum!!

Van començar a caure diners del cel. Ell encara no s'ho creia, però... Era veritat!! El xiquet no parava de cridar: "MIRACLE, MIRACLE, plou diners!!". Poc a poc, va anar tota la gent. No s'ho creien.

La bruixa es va fer molt famosa i tota la gent del voltant volien anar perquè els fera miracles.

La gent es va adonar que no els curava. La gent malalta volien que els curara, però se'n van adonar que la bruixa no ho podia fer.

Un dia, un xiquet del poble estava malalt. Cap metge

el podia curar, ni tan sols la bruixa que portava dies i dies intentant-ho. Però el xiquet estava molt content amb els seus amics perquè cada dia que anaven, ell es trobava millor. Tots els dies junts amb la bruixa l'anaven a visitar.

Un dia pel matí quan es va despertar, tots els seus amics i la bruixa estaven allí i de sobte, es va curar. Això sí que era un miracle de veritat!!!

Els xiquets són xiquets

MERCÉ

Hi havia una vegada 5 xiquets que se'n van anar a jugar al bosc.

Però els xiquets no sabien que a dalt de la muntanya hi havia un monstre.

Aleshores, el monstre es va despertar i va baixar pels xiquets. Els xiquets tenien molta por, però de sobte, va passar un miracle.

Van aparèixer a La Xina! Els xiquets no sabien què fer. Però van vore a un xinés que portava un bitllet que anava a Espanya. El xinés es va parar a xerrar en un altre xinés. En eixe moment, els xiquets es van ficar dins de la seva maleta perquè era molt gran.

Quan van arribar a Espanya, el xinés va obrir la seva maleta perquè pesava molt. Els xiquets van eixir corrents i van demanar perdó.

Pel camí, es van trobar al monstre i els xiquets van córrer a les seues cases, però el monstre els va perseguir.

Però va passar un altre miracle: al monstre li va agafar la son i se'n va anar a la muntanya.

Joan i la seua història

FERRAN SANCHO

Hi havia una vegada a un poble anomenat Villa del Camp, un carreró molt menut on sols vivien 3 famílies. Una d'elles era la de Joan, que era un xic de 12 anys,

alt, un poc prim i amb els ulls marrons.

Un dia, estava jugant amb el seu germà Pedro al baló, alt i molt prim, quan va vindre una família de Venèçuela (Amèrica Central). Al dia següent es van trobar. Tenien una xica de la meua edat i els seus pares. Es deia Natàlia, de la meua altura més o menys i prima com mon germà Pedro, i ulls molt molt verds.

Un dia, Joan va preguntar a la xiqueta si entenia el seu idioma. Natàlia li va dir que alguna paraula sí, però totes no. Joan li va preguntar si volia jugar amb ell i el seu germà a futbol. Li va contestar Natàlia: "Clar que sí".

Una setmana més tard, quan ja es coneixien, van anar junts a pou dels desitjos. Com sabeu, no es fan realitat, però va suggerir un miracle i es va fer realitat. Volien un "hoverboard", per als que cada vegada eren més amics i eixos 7 anys d'amics van ser brutals. Fins que es van anamorar i es van casar amb dos fills, Pere i Valentina, que van ser iguals que els seus pares intel·ligents, educats i bonics així i moltes coses més.

El mar

MAR

Unos excursionistas salieron a pescar y a hacer un picnic. Todo iba bien y pasaron una mañana y una tarde excelentemente.

Era la hora de cenar y decidieron cenar en la terraza del barco. Cenaron un exquisito banquete y después, cantaron y bailaron. A las 12 h de la noche se fueron a dormir, pero había un problema: el pez más temible de todos los mares se los quería comer y ellos no lo sabían.

A la 1h de la noche, ya estaban dentro del pez. No sabían qué hacer, pero como Nana, una excursionista hada, sabía hablar pez, le contó un chiste muy malo y el pez se puso a reír tanto que salieron disparados.

Fue un milagro no quedarse allí toda la vida.

El somni de Luna

LUNA

Luna era una xiqueta amb un somni. El seu somni era anar a esquiar i pujar al “telesillas”. Luna estava molt il·lusionada perquè la seua escola, eixa setmana, anava a esquiar. Maribel i Arantxa, les amigues de Luna, també estaven il·lusionades per anar. Va arribar el dia d’anar i, una vegada van arribar, es van posar a esquiar. Luna estava contenta perquè el seu somni s’havia fet realitat. El mestre de les tres xiquetes els va dir que anaven a esquiar a les pistes verdes que eren més fàcils. Elles no volien anar a les verdes, perquè deien que eren massa fàcils. Quan no s’enterare el mestre, se’n van anar a les pistes roges.

Mentre baixaven, escoltaven un soroll i quan se’n van adonar, baixava una bola de neu grandíssima des de dalt de la muntanya. Les xiquetes es van posar nervioses i van començar a plorar.

Però un miracle va passar: van trobar una cova i es van poder amagar. No els va passar res, però no podien eixir. Sort que el mestre se’n va adonar que estaven allí, llavors les va poder treure. Les xiquetes, des d’aquel moment, van ser d’allò més obedients.

El reino y la familia

BLAI FÉLIX CRUELLA

Había una vez un Rey muy joven que quería mucho dinero por una joven princesa. Todos los príncipes y guerreros querían casarse con la joven. Al final, la joven no quería casarse con esas personas porque no tenían sus mismos gustos.

Los días pasaron y el Rey no consiguió que se casara la joven princesa con ningún caballero del pueblo. Al final, el Rey se fue a los pueblos de los alrededores. A continuación, se encontró a su príncipe.

Después de unos años, tuvieron cinco hijos y sólo uno podía reclamar el trono del Rey. Empezaron a pelearse

para ser el Rey. Un día, uno de los niños cogió a uno de sus hermanos para escapar de la casa e ir a la casa del Rey para matarlo y ser el nuevo Rey.

Al alba, el Rey estaba muerto. Cuando la realeza se enteró, se produjo un terremoto de rumores por todo el pueblo.

En el funeral del Rey, el Rey revivió. ¡Ha habido un milagro! El Rey explicó que murió porque lo envenenaron. Después de los meses, descubrieron quién fue. Fue un hombre pobre bastante delgado que explicó que estaba cansado del hambre de los pobres.

Al final, todo fue bien para esos niños porque se durmieron por el camino y el pobre vio el veneno y lo utilizó para el Rey.

El misteriòs pas pels estudis

AROA CASTEL

El nostre pas pels estudis comença quan sabem caminar. Anem a una caseta per a bebès d’1 i 2 anys anomenada guarderia. Allí ens ensenyen una miqueta els colors, una miqueta a parlar i, sobretot, a començar a relacionar-nos amb altres nens i nenes. Seguidament, entrem a una casa bastant gran amb un pati. A aquest edifici, que es diu escola, estem 9 anys. Entrem als 3 anys i finalitzem els 11. A l’escola passem dos etapes: la d’infantil, que és quan tenim 3 anys i fem fitxes sobre les lletres, números i jugues fins als 5. La segona etapa és la de primària, on estàs des dels 6 fins als 11 anys, ja no jugues a classe, has de saber escriure textos, llegir, dividir, multiplicar...

I just a finals dels 11 anys, quan casi compleixes 12, que vas a sisé... Arriba una etapa genial en la qual abandones el cole (que no és tan genial) i entres a l’Institut, on fas nous amics, et sents una mica més gran i, òbviament és més exigent. Després comença la universitat, on estudies per a poder tindre un treball en condicions i, fins i tot, et pots treure el carnet de conduir perquè ja tens 18 anys.

Després treballes fins els 65 anys i, amb una mica de

sort, et jubiles i després d'uns quants anys...
No us pareix un miracle aconseguir passar totes aquestes etapes de la vida dels estudis???

El miracle

ÀLEX MILIAN SOLER

Fa molt de temps, en un país d'Europa, hi havia un xiquet menut que regnava en un poblat menut. Quan de sobte, van aparèixer uns "reiquims" armats per a intentar robar i destrossar el poblat. Els reiquims van raptar els pares del xiquet, mentre que el xiquet plorava, va despertar a Déu, que estava dormint des que va crear la Terra.

Quan es va despertar, va escoltar el xiquet plorant, va vore el món ple de roïnes influències, caces, destrucció, morts que el món no era el que volia que fóra. Després de visualitzar el món, es va disposar a conrear-lo i se'n va anar a ajudar al xiquet.

Quan el xiquet li va explicar la situació, Déu va reconstruir el poblat i va anar a buscar els seus pares amb el xiquet. Després de buscar els pares, va trobar la tribu dels riquins. Els va convertir en xiquets a tots i, després lliberà a tots els presos i després també ajudà al xiquet a tornar a tindre la pau mundial al món gràcies a un miracle.

El mico en perill

ARIADNA BLASCÓ

Hi havia una vegada una xiqueta tranquil·la fent els deures a la seva habitació. De sobte, va aparèixer un mico que li va dir: "Hi ha humans al meu bosc, la meva família està en perill! La xiqueta va mirar per la finestra i va vore un bosc talat, no hi havia ni un arbre. La xiqueta volia ajudar al mico.

De sobte, se li va ocórrer una idea: va agafar un pegament i unes llavorettes, va agafar al seu gos i li va posar el collar de llavorettes. Van eixir a donar una volta pel

bosc sense arbres. Mentre caien les llavorettes, la xiqueta va agafar una ampolla d'aigua i l'anava tirant. Al cap d'una estona, la mare de la xiqueta li va cridar per anar a sopar.

Ja era tard i la xiqueta se'n va anar a dormir. Al dia següent, va mirar per la finestra. Hi havia un bosc ple d'arbres. Era un miracle!!

El mico es va fer súper content i se'n va anar amb la seva família a la seva casa.

El que no ho vulgui creure, que ho vagi a veure!!

EL CLUB
AMICS
RADIO

comunicacions **de/sports**

